

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 513/2011

z dnia 11 maja 2011 r.

dotyczące zmiany rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 w sprawie agencji ratingowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W opublikowanym dnia 25 lutego 2009 r. raporcie końcowym grupy wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacquesa de Larosière'a z upoważnienia Komisji stwierdzono, że należy wzmocnić ramy nadzorcze sektora finansowego w Unii Europejskiej, aby zmniejszyć groźbę wystąpienia w przyszłości kryzysów finansowych i ograniczyć ich skutki. Zalecono w nim również daleko idące reformy struktury nadzoru. Ta grupa ekspertów wyraziła również opinię, że potrzebne jest utworzenie europejskiego systemu urzędów nadzoru finansowego (ESNF), złożonego z trzech europejskich urzędów nadzoru odpowiedzialnych, odpowiednio, za sektor bankowości, sektor ubezpieczeń i pracowniczych programów emerytalnych oraz sektor giełd i papierów wartościowych, a także zaleciła ustanowienie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.

(2) W swoim komunikacie z dnia 4 marca 2009 r. zatytułowanym „Realizacja europejskiego planu naprawy” Komisja zaproponowała przedłożenie projektu ustawodawczego w sprawie utworzenia ESNF, natomiast w komunikacie z dnia 27 maja 2009 r. zatytułowanym „Europejski nadzór finansowy” przedstawiła więcej szczegółów na temat możliwej struktury takich nowych ram nadzorczych, podkreślając specyfikę nadzoru nad agencjami ratingowymi.

(3) W konkluzjach z dnia 19 czerwca 2009 r. Rada Europejska zaleciła utworzenie ESNF złożonego z sieci krajowych urzędów nadzoru finansowego współpracujących z trzema nowymi europejskimi urzędami nadzoru. ESNF powinien mieć na celu podniesienie jakości i spójności nadzoru krajowego, wzmocnienie nadzoru nad grupami transgranicznymi dzięki ustanowieniu kolegiów organów nadzorczych oraz opracowanie jednolitego zbioru przepisów UE obowiązującego wszystkich uczestników rynków finansowych na rynku wewnętrznym. Rada Europejska podkreśliła, że Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych powinien mieć uprawnienia nadzorcze w odniesieniu do agencji ratingowych. Komisja powinna ponadto zachować uprawnienia do egzekwowania postanowień traktatów, a w szczególności rozdziału 1 tytułu VII Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do wspólnych reguł w dziedzinie konkurencji zgodnie z przepisami wykonawczymi do tych reguł.

(4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽⁴⁾ ustanowiło Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (zwany dalej „Urzędem”).

(5) Należy jasno określić kompetencje Urzędu, tak by uczestnicy rynków finansowych mogli zidentyfikować organ właściwy dla działalności agencji ratingowych. Urząd powinien posiadać wyłączną odpowiedzialność na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 ⁽⁵⁾ w kwestiach związanych z rejestracją agencji ratingowych i bieżącym nadzorem nad zarejestrowanymi agencjami ratingowymi.

(6) Urząd powinien posiadać wyłączne kompetencje odnośnie do rejestracji agencji ratingowych w Unii i nadzoru nad nimi. W przypadku przekazania przez Urząd konkretnych zadań właściwym organom, Urząd powinien zachować odpowiedzialność prawną za te zadania. Szefowie i inny personel właściwych organów krajowych powinni uczestniczyć – w charakterze członków organów Urzędu, takich jak jego Rada Organów Nadzoru lub jego wewnętrzne panele – w procesie decyzyjnym w ramach Urzędu zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010. Urząd powinien mieć wyłączne uprawnienia w zakresie zawierania umów o wymianie informacji z organami nadzorczymi państw trzecich. W zakresie, w jakim właściwe organy krajowe uczestniczą w procesie decyzyjnym w ramach Urzędu lub gdy wykonują zadania w imieniu Urzędu, powinny one podlegać takim porozumieniom o współpracy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 14.12.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 54 z 19.2.2011, s. 37.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 11 kwietnia 2011 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 1.

- (7) Przejrzystość informacji na temat ocenionego instrumentu finansowego udzielonych przez emitenta wyznaczonej agencji ratingowej może mieć znaczną wartość dodaną dla funkcjonowania rynku i ochrony konsumenta. Należy zatem rozważyć, jak najlepiej rozszerzyć wymóg przejrzystości informacji dotyczący ratingów wszystkich instrumentów finansowych. Po pierwsze, ujawnienie tej informacji innym zarejestrowanym bądź certyfikowanym agencjom ratingowym najprawdopodobniej zwiększy konkurencję pomiędzy agencjami ratingowymi, ponieważ może to doprowadzić w szczególności do wzrostu liczby niezamówionych ratingów. Wystawianie takich niezamówionych ratingów powinno zachęcać do wykorzystywania więcej niż jednego ratingu dla danego instrumentu finansowego. Może to również pomóc w uniknięciu ewentualnych konfliktów interesów, występujących zwłaszcza w ramach modelu emitent płaci, a także powinno przyczynić się do podniesienia jakości ratingów. Po drugie, ujawnienie tej informacji całemu rynkowi może również zwiększyć zdolność inwestorów do prowadzenia własnych analiz ryzyka, opierając należytą staranność na tych dodatkowych informacjach. Takie ujawnienie informacji może prowadzić też do zmniejszenia zależności od ratingów kredytowych wydawanych przez agencje ratingowe. Aby osiągnąć te podstawowe cele, Komisja powinna rozważyć te kwestie głębiej, analizując bardziej szczegółowo odpowiedni zakres tego obowiązku ujawniania, przy uwzględnieniu oddziaływania na lokalne rynki sekurytyzacji, ściślejszego dialogu z zainteresowanymi stronami, monitorowania rynku i rozwoju sytuacji regulacyjnej oraz doświadczenia zdobytego przez inne jurysdykcje. W świetle tej oceny Komisja powinna złożyć stosowne wnioski legislacyjne. Ocena i wnioski Komisji powinny pozwolić na określenie nowych wymogów w zakresie przejrzystości w sposób najbardziej odpowiadający interesowi publicznemu i jak najspójniejszy z zasadą ochrony inwestorów.
- (8) Ze względu na to, że ratingi kredytowe wykorzystywane są w całej Unii, tradycyjny podział na macierzyste właściwe organy i inne właściwe organy, a także stosowanie koordynacji przez kolegia nadzorcze nie są najodpowiedniejsze w kontekście nadzoru nad agencjami ratingowymi. Wraz z ustanowieniem Urzędu zachowanie takiej struktury nie jest już konieczne. Należy zatem usprawnić proces rejestracji i odpowiednio skrócić terminy.
- (9) Urząd powinien być odpowiedzialny za rejestrację agencji ratingowych i sprawowanie nad nimi bieżącego nadzoru, nie powinien być jednak odpowiedzialny za nadzór nad użytkownikami ratingów kredytowych. Właściwe organy wyznaczone na mocy odpowiednich przepisów sektorowych do celów nadzorowania instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych, zakładów ubezpieczeń prowadzących działalność w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie, zakładów ubezpieczeń na życie, zakładów reasekuracji, przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), instytucji pracowniczych programów emerytalnych i alternatywnych funduszy inwestycyjnych powinny zatem pozostać odpowiedzialne za nadzór nad wykorzystywaniem ratingów kredytowych przez te instytucje finansowe i inne podmioty, które są nadzorowane na szczeblu krajowym w kontekście i do celów stosowania innych dyrektyw w sprawie usług finansowych, oraz nad wykorzystywaniem ratingów kredytowych w prospektach emisyjnych.
- (10) Istnieje potrzeba skutecznego instrumentu ustanawiającego zharmonizowane regulacyjne standardy techniczne, tak aby ułatwić stosowanie rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 na co dzień i aby zapewnić równe szanse i odpowiednią ochronę inwestorów i konsumentów w całej Unii. Ze względu na to, że Urząd charakteryzuje wysoki poziom wiedzy specjalistycznej, efektywne i właściwe jest powierzenie mu opracowywania projektów regulacyjnych standardów technicznych.
- (11) W dziedzinie agencji ratingowych Urząd powinien przedłożyć Komisji projekty standardów technicznych dotyczących informacji, jakie agencja ratingowa musi przedstawić w swoim wniosku o rejestrację, informacji, których agencja ratingowa musi udzielić we wniosku o certyfikację i na potrzeby dokonania oceny jej znaczenia systemowego dla stabilności finansowej lub integralności rynków finansowych, a także dotyczących prezentacji informacji, w tym struktury, formatu, metody i okresu sprawozdawczości, ujawnianych przez agencje ratingowe, dotyczących oceny zgodności metodyki dotyczącej ratingu kredytowego z wymogami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1060/2009, jak również treści i formatu okresowych sprawozdań zawierających dane na temat ratingów, których Urząd może zażądać od agencji ratingowych na potrzeby bieżącego nadzoru. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010 Komisja powinna zatwierdzić te regulacyjne projekty standardów technicznych w celu nadania im wiążącej mocy prawnej. Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych standardów technicznych Urząd powinien rozważyć aktualizację wytycznych już wydanych przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Papierami Wartościowymi w odniesieniu do treści rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 oraz, jeżeli okaże się to potrzebne i konieczne, zaktualizować je.
- (12) W dziedzinach nieobjętych regulacyjnymi standardami technicznymi Urząd powinien mieć uprawnienia do wydawania i aktualizowania niewiążących wytycznych w kwestiach związanych ze stosowaniem rozporządzenia (WE) nr 1060/2009.
- (13) Aby skutecznie wykonywać swoje obowiązki Urząd powinien mieć prawo do zwracania się ze zwykłym wnioskiem lub na podstawie decyzji o przekazanie wszelkich koniecznych informacji przez agencje ratingowe, osoby prowadzące działalność w zakresie ratingu kredytowego, oceniane podmioty i powiązane z nimi strony trzecie, strony trzecie, którym agencje ratingowe zleciły funkcje na zasadzie outsourcingu, oraz osoby w inny sposób blisko i w sposób znaczący powiązane z agencjami ratingowymi lub wykonywaniem działalności w zakresie ratingu kredytowego. Ostatnia grupa osób powinna przykładowo obejmować personel agencji ratingowej, który nie bierze bezpośredniego udziału

w działalności w zakresie ratingu kredytowego, ale który z racji funkcji pełnionej w agencji ratingowej może posiadać istotne informacje na temat konkretnej sprawy. Do tej kategorii mogą również należeć przedsiębiorstwa, które świadczyły usługi na rzecz agencji ratingowej. Przedsiębiorstwa korzystające z ratingów kredytowych nie należą do tej kategorii. Jeżeli Urząd zwraca się o takie informacje za pomocą zwykłego wniosku, osoba będąca adresatem wniosku nie ma obowiązku dostarczenia informacji, ale w przypadku gdy zrobi to dobrowolnie przedstawione informacje nie powinny być błędne ani mylące. Informacje takie należy udostępnić niezwłocznie.

- (14) W celu skutecznego wykonywania swoich uprawnień nadzorczych Urząd powinien mieć prawo do przeprowadzania dochodzeń i kontroli na miejscu.
- (15) Właściwe organy powinny udzielać wszelkich informacji wymaganych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 oraz udzielać pomocy Urzędowi i współpracować z nim. Urząd oraz właściwe organy powinny również ściśle współpracować z właściwymi sektorowymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad instytucjami, o których mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Urząd powinien mieć możliwość przekazywania poszczególnych zadań związanych z nadzorem właściwym organom państwa członkowskiego, np. w przypadku, gdy zadanie związane z nadzorem wymaga wiedzy i doświadczenia dotyczącego warunków miejscowych, które są łatwiej dostępne na szczeblu krajowym. Zadania, których powinna dotyczyć możliwość przekazania, obejmują wykonywanie poszczególnych zadań dochodzeniowych i kontrole na miejscu. Przed przekazaniem zadań Urząd powinien skonsultować się z odnośnym właściwym organem w sprawie szczegółowych warunków takiego przekazania zadań, w tym zakresu przekazywanego zadania, harmonogramu jego wykonania oraz przekazania niezbędnych informacji przez Urząd, jak i przekazania do Urzędu niezbędnych informacji. Za wykonanie przekazanego zadania Urząd powinien wypłacić właściwym organom wynagrodzenie zgodnie z rozporządzeniem w sprawie opłat, które zostanie wydane przez Komisję w drodze aktu delegowanego. Urząd nie powinien mieć możliwości przekazywania decyzji w sprawie rejestracji.
- (16) Należy zagwarantować, by właściwe organy mogły zwrócić się do Urzędu o sprawdzenie, czy zostały spełnione warunki wycofania rejestracji agencji ratingowej oraz o zawieszenie przez Urząd wykorzystywania ratingów w przypadku gdy agencja ratingowa zostanie uznana za poważnie i stale naruszającą przepisy rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Urząd powinien rozpatrzyć wnioski w tej sprawie i podjąć odpowiednie środki.
- (17) Urząd powinien mieć możliwość nałożenia okresowych kar pieniężnych, aby nakłonić agencję ratingową do

usunięcia naruszenia, do dostarczenia pełnych informacji, o które wystąpił Urząd, lub do poddania się dochodzeniu lub kontroli na miejscu.

- (18) Urząd powinien mieć też możliwość nakładania na agencje ratingowe grzywien w przypadku stwierdzenia, że agencje te umyślnie lub w wyniku zaniedbania dopuściły się naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Grzywny powinny być odpowiednie do poziomu naruszenia. Naruszenia powinny zostać podzielone na różne kategorie, do których należy przyporządkować konkretne grzywny. Aby obliczyć grzywnę za konkretne naruszenie, Urząd powinien skorzystać z dwuetapowej metodologii polegającej na ustanowieniu podstawowej kwoty oraz dostosowaniu tej podstawowej kwoty, w razie konieczności, przy pomocy pewnych współczynników. Podstawową kwotę należy ustalić uwzględniając roczny obrót danej agencji ratingowej, a dostosowanie powinno polegać na zwiększeniu lub zmniejszeniu kwoty podstawowej poprzez zastosowanie odpowiednich współczynników zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (19) Niniejsze rozporządzenie ustanawia współczynniki związane z okolicznościami obciążającymi i łagodzącymi w celu wyposażenia Urzędu w narzędzia pozwalające zdecydować o grzywnie proporcjonalnej do wagi naruszenia popełnionego przez agencję ratingową, przy uwzględnieniu okoliczności, w jakich naruszenie to popełniono.
- (20) Przed podjęciem decyzji o nałożeniu grzywny lub okresowych kar pieniężnych Urząd powinien dać podmiotom będącym przedmiotem tego postępowania możliwość przedstawienia wyjaśnień w celu zapewnienia im prawa do obrony.
- (21) Państwa członkowskie powinny zachować uprawnienia w zakresie ustanawiania i wdrażania przepisów dotyczących sankcji za naruszenie obowiązku instytucji finansowych i innych podmiotów, zgodnie z którym do celów regulacyjnych można wykorzystywać wyłącznie ratingi kredytowe wystawiane przez agencje ratingowe zarejestrowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009.
- (22) Niniejsze rozporządzenie nie powinno tworzyć precedensu umożliwiającego Europejskim Urzędowi Nadzoru nakładanie finansowych lub niefinansowych kar na uczestników rynków finansowych lub inne przedsiębiorstwa w związku z innymi rodzajami działalności.
- (23) Urząd powinien powstrzymać się od nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznego faktu lub z faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

- (24) Nałożone przez Urząd grzywny i okresowe kary pieniężne powinny być możliwe do wyegzekwowania, a ich egzekucję powinny regulować przepisy procedury cywilnej obowiązujące w państwie, na którego terytorium jest ona prowadzona. Przepisy postępowania cywilnego nie powinny obejmować przepisów postępowania karnego, ale powinna istnieć możliwość włączenia do nich przepisów postępowania administracyjnego.
- (25) W przypadku naruszenia przepisów rozporządzenia przez agencję ratingową Urząd powinien być uprawniony do podjęcia szeregu środków nadzorczych, takich jak m.in. zobowiązanie agencji ratingowej do usunięcia naruszenia, zawieszenie wykorzystywania ratingów do celów regulacyjnych, nałożenie na agencję ratingową tymczasowego zakazu wystawiania ratingów kredytowych, oraz – w ostateczności – wycofanie rejestracji w przypadku gdy agencja ratingowa nadal poważnie lub wielokrotnie narusza przepisy rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Środki nadzorcze powinny być stosowane przez Urząd uwzględniając charakter i wagę naruszenia oraz powinny respektować zasadę proporcjonalności. Przed podjęciem decyzji o zastosowaniu środków nadzorczych Urząd powinien umożliwić osobom, które są przedmiotem postępowania, przedstawienie swojego stanowiska, zgodnie z ich prawem do obrony.
- (26) Przepisy niniejszego rozporządzenia są zgodne z prawami podstawowymi i zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i porządkiem konstytucyjnym państw członkowskich. W związku z tym niniejsze rozporządzenie należy interpretować i stosować zgodnie z tymi prawami i z zasadami, w tym prawami dotyczącymi wolności prasy i wolności wypowiedzi w mediach, oraz z prawem do tłumaczenia ustnego i pisemnego dla osób, które nie mówią w języku postępowania lub go nie rozumieją, w ramach ogólnego prawa do rzetelnego procesu sądowego.
- (27) W celu zachowania pewności prawnej należy ustanowić jasne środki przejściowe dotyczące przekazywania Urzędowi akt i dokumentów roboczych przez właściwe organy krajowe.
- (28) Dokonanie rejestracji agencji ratingowej przez właściwy organ pozostaje w mocy w całej Unii po przekazaniu uprawnień nadzorczych przez właściwe organy do Urzędu.
- (29) Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian i doprecyzowania kryteriów oceny równoważności ram regulacyjnych i nadzorczych państwa trzeciego w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych, przyjęcia rozporządzenia w sprawie opłat i szczegółowych zasad dotyczących grzywien i okresowych kar pieniężnych, oraz zmian załączników do rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Szczególne znaczenie ma przeprowadzenie przez Komisję stosownych konsultacji podczas prac przygotowawczych, w tym na szczeblu ekspertów.
- (30) W procesie przygotowania i sporządzania aktów delegowanych Komisja zobowiązana jest zagwarantować wczesne i stałe przekazywanie informacji oraz odnośnych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (31) Parlament Europejski lub Rada powinny dysponować trzymiesięcznym okresem od daty powiadomienia na zgłoszenie zastrzeżeń do aktu delegowanego. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady powinno być możliwe przedłużenie tego okresu o trzy miesiące, w odniesieniu do obszarów budzących istotne zaniepokojenie. Parlament Europejski i Rada powinny również mieć możliwość poinformowania pozostałych instytucji, że nie zamierzają zgłaszać sprzeciwu. Takie wczesne zatwierdzanie aktów delegowanych jest szczególnie właściwe w razie konieczności przestrzegania terminów, np. tam, gdzie w akcie podstawowym zawarte są terminy przyjmowania przez Komisję aktów delegowanych.
- (32) W deklaracji dotyczącej art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dołączonej do aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, uczestnicy konferencji odnotowali wyrażony przez Komisję zamiar dalszego konsultowania się z ekspertami powołanymi przez państwa członkowskie podczas przygotowywania projektów aktów delegowanych w dziedzinie usług finansowych zgodnie z ustaloną praktyką.
- (33) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ stosuje się do przetwarzania danych osobowych na użytek rozporządzenia (WE) nr 1060/2009.
- (34) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾ w pełni obowiązuje w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych na użytek rozporządzenia (WE) nr 1060/2009.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

- (35) W związku z tym, że cele niniejszego rozporządzenia, tj. ustanowienie skutecznych i sprawnych ram nadzorczych dla agencji ratingowych przez powierzenie jednemu, wspólnemu organowi nadzoru zadania nadzorowania agencji ratingowych w Unii, stworzenia jednego punktu kontaktowego dla agencji ratingowych i zapewnienia spójnego stosowania przepisów w odniesieniu do agencji ratingowych nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, ze względu na ogólnoeuropejską strukturę i wpływ działalności w zakresie ratingu kredytowego, która ma być nadzorowana, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w wymienionym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów.
- (36) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1060/2009,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany

W rozporządzeniu (WE) nr 1060/2009 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 ust. 1 dodaje się następujące litery:
- „p) »właściwe organy« oznaczają organy wyznaczone przez każde państwo członkowskie zgodnie z art. 22;
- q) »przepisy sektorowe« oznacza akty prawne Unii, o których mowa w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy;
- r) »właściwe organy sektorowe« oznaczają właściwe organy krajowe wyznaczone na mocy odpowiednich przepisów sektorowych do celów nadzorowania instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych, zakładów ubezpieczeń prowadzących działalność w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie, zakładów ubezpieczeń na życie, zakładów reasekuracji, przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), instytucji pracowniczych programów emerytalnych i alternatywnych funduszy inwestycyjnych.”;
- 2) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:
- „1. Instytucje kredytowe w rozumieniu dyrektywy 2006/48/WE, przedsiębiorstwa inwestycyjne w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE, zakłady ubezpieczeń podlegające pierwszej dyrektywie Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania

i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (*), zakłady ubezpieczeń na życie w rozumieniu dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie (**), zakłady reasekuracji w rozumieniu dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji (***), UCITS w rozumieniu dyrektywy 2009/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (****), instytucje pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu dyrektywy 2003/41/WE oraz alternatywne fundusze inwestycyjne mogą do celów regulacyjnych wykorzystywać wyłącznie ratingi kredytowe wystawione przez agencje ratingowe z siedzibą we Wspólnocie i zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

(*) Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 3.

(**) Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1.

(***) Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 1.

(****) Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.”;

b) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b), c) i d) otrzymują brzmienie:

- „b) agencja ratingowa sprawdziła i może w każdej chwili udowodnić Europejskiemu Organowi Nadzoru (Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (zwanemu dalej »Urzędem«) ustanowionemu rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*), że prowadzenie działalności w zakresie ratingu kredytowego przez agencję ratingową w państwie trzecim, skutkujące wystawieniem ratingu kredytowego, który ma zostać zatwierdzony, spełnia wymogi co najmniej tak rygorystyczne, jak wymogi określone w art. 6–12;
- c) zdolność Urzędu do oceny i monitorowania, czy agencja ratingowa z siedzibą w państwie trzecim spełnia wymogi, o których mowa w lit. b), nie jest ograniczona;
- d) agencja ratingowa udostępnia Urzędowi na wniosek wszelkie informacje konieczne, by umożliwić mu bieżący nadzór w zakresie spełniania wymogów niniejszego rozporządzenia;

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

(ii) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) istnieją odpowiednie ustalenia dotyczące współpracy między Urzędem a odpowiednim organem nadzoru nad agencją ratingową z siedzibą w państwie trzecim. Urząd zapewnia, że wspomniane ustalenia dotyczące współpracy określają co najmniej poniższe elementy:

(i) mechanizm wymiany informacji między Urzędem a odpowiednim organem nadzoru nad agencją ratingową z siedzibą w państwie trzecim; oraz

(ii) procedury dotyczące koordynowania działań nadzorczych, mające na celu umożliwienie Urzędowi monitorowanie na bieżąco działalności w zakresie ratingu kredytowego skutkującej wystawieniem zatwierdzonego ratingu kredytowego.”;

3) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Agencja ratingowa, o której mowa w ust. 1, może złożyć wniosek o certyfikację. Wniosek składa się Urzędowi zgodnie z odpowiednimi przepisami art. 15.”;

b) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. Urząd rozpatruje wniosek o certyfikację i podejmuje decyzję w jego sprawie zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16. Decyzja w sprawie certyfikacji opiera się na kryteriach określonych w ust. 1 lit. a)–d) niniejszego artykułu.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Agencja ratingowa, o której mowa w ust. 1, może również złożyć wniosek o zwolnienie:

a) na podstawie analizy konkretnego przypadku – z wymogu spełniania niektórych lub wszystkich wymogów ustanowionych w załączniku I sekcja A i w art. 7 ust. 4, jeżeli agencja ratingowa jest w stanie wykazać, że wymogi te są niewspółmierne do charakteru, skali i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu wystawiania ratingów kredytowych;

b) z wymogu fizycznej obecności w Unii, jeżeli wymóg taki byłby zbyt obciążający i niewspółmierny do charakteru, skali i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu wystawiania ratingów kredytowych.

Agencja ratingowa składa wniosek o takie zwolnienia łącznie z wnioskiem o certyfikację. Oceniając ten wniosek, Urząd uwzględnia wielkość agencji ratingowej, o której mowa w ust. 1, w świetle charakteru, skali i złożoności jej działalności, biorąc pod uwagę charakter i zakres wystawiania przez nią ratingów kredytowych, a także wpływ wystawianych przez nią ratingów kredytowych na stabilność finansową i integralność rynków finansowych w jednym lub większej liczbie państw członkowskich. Na podstawie tych okoliczności Urząd może udzielić takiego zwolnienia agencji ratingowej, o której mowa w ust. 1.”;

d) uchyla się ust. 5;

e) ust. 6 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych Komisja przyjmuje – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 38a i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 38b i 38c – środki służące dalszemu doprecyzowaniu lub zmianie kryteriów ustanowionych w akapicie drugim niniejszego ustępu, lit. a), b) i c).”;

f) ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. Urząd wprowadza ustalenia dotyczące współpracy z odpowiednimi organami nadzoru państw trzecich, których ramy prawne i nadzorcze uznano za równoważne z niniejszym rozporządzeniem zgodnie z ust. 6. Ustalenia takie określają co najmniej:

a) mechanizm wymiany informacji między Urzędem a odpowiednimi zainteresowanymi organami nadzoru państw trzecich; oraz

b) procedury współpracy w zakresie działalności nadzorczej.

8. Artykuły 20 i 24 stosuje się odpowiednio do certyfikowanych agencji ratingowych i do wystawionych przez nie ratingów kredytowych.”;

4) w art. 6 ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„3. Urząd może, na wniosek agencji ratingowej, zwolnić ją z obowiązku spełniania wymogów zawartych w załączniku I sekcja A pkt 2, 5 i 6 oraz w art. 7 ust. 4, jeżeli agencja ratingowa jest w stanie wykazać, że wymogi te są niewspółmierne do charakteru, skali i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu wystawiania ratingów kredytowych, oraz że:”;

b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku grupy agencji ratingowych Urząd zapewnia, aby co najmniej jedna z agencji ratingowych należących do grupy nie była zwolniona z obowiązku spełnienia wymogów określonych w załączniku I sekcja A pkt 2, 5 i 6 oraz w art. 7 ust. 4.”;

5) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Outsourcing

Nie dokonuje się outsourcingu ważnych funkcji operacyjnych w sposób w istotnym stopniu pogarszający jakość kontroli wewnętrznej agencji ratingowej i zdolność Urzędu do nadzorowania przestrzegania przez agencję ratingową zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia.”;

6) art. 10 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Agencja ratingowa nie wykorzystuje nazwy Urzędu ani żadnego właściwego organu w sposób, który by wskazywał lub sugerował zatwierdzenie lub zaakceptowanie przez Urząd lub właściwy organ ratingów kredytowych lub jakiegokolwiek działalności w zakresie ratingu kredytowego prowadzonych przez tę agencję ratingową.”;

7) w art. 11 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Agencja ratingowa udostępnia w centralnym repozytorium utworzonym przez Urząd informacje na temat jej historycznych wyników, w tym częstotliwość zmian ratingów, oraz informacje o ratingach kredytowych wydanych w przeszłości i o wprowadzonych w nich zmianach. Agencja ratingowa dostarcza do tego repozytorium informacje w standardowym formacie określonym przez Urząd. Urząd udostępnia publicznie te informacje i corocznie publikuje podsumowanie informacji na temat głównych odnotowanych zmian sytuacji.

3. Agencja ratingowa corocznie, do dnia 31 marca, przedstawia Urzędowi informacje dotyczące elementów określonych w załączniku I sekcja E część II pkt 2.”;

8) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rejestracja staje się skuteczna na terytorium całej Unii z chwilą, gdy decyzja w sprawie rejestracji agencji ratingowej przyjęta przez Urząd, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub art. 17 ust. 3, wchodzi w życie.”;

b) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Agencje ratingowe bez zbędnej zwłoki zgłaszają Urzędowi wszelkie istotne zmiany w warunkach pierwszej rejestracji, w tym wszelkie otwarcie i zamknięcie oddziału w Unii.”;

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Bez uszczerbku dla art. 16 lub 17 Urząd rejestruje agencję ratingową, jeśli po rozpatrzeniu wniosku stwierdzi, że agencja ratingowa spełnia warunki wystawiania ratingów kredytowych określone w niniejszym rozporządzeniu, z uwzględnieniem przepisów art. 4 i 6.

5. Urząd nie nakłada dodatkowych wymogów dotyczących rejestracji, które nie są przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.”;

9) art. 15–21 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 15

Wniosek o rejestrację

1. Agencja ratingowa składa wniosek o rejestrację do Urzędu. Wniosek zawiera informacje dotyczące elementów określonych w załączniku II.

2. Jeżeli wniosek o rejestrację składa grupa agencji ratingowych, członkowie grupy upoważniają jednego z członków grupy do złożenia wszystkich wniosków do Urzędu w imieniu grupy. Upoważniona agencja ratingowa dostarcza informacje dotyczące elementów określonych w załączniku II w odniesieniu do każdego członka grupy.

3. Agencja ratingowa składa wniosek w dowolnym języku urzędowym instytucji Unii. Przepisy rozporządzenia nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (*) mają zastosowanie odpowiednio do wszelkiej innej komunikacji między Urzędem a agencjami ratingowymi i ich personelem.

4. W ciągu 20 dni roboczych od otrzymania wniosku Urząd sprawdza kompletność wniosku. Jeśli wniosek nie jest kompletny, Urząd wyznacza termin, w którym agencja ratingowa ma przedłożyć dodatkowe informacje.

Po stwierdzeniu, że wniosek jest kompletny, Urząd powiadamia o tym odpowiednio agencję ratingową.

Artykuł 16**Rozpatrzenie wniosku o rejestrację agencji ratingowej przez Urząd**

1. W terminie 45 dni roboczych od dnia powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 4 akapit drugi, Urząd rozpatruje wniosek o rejestrację agencji ratingowej w oparciu o zgodność agencji ratingowej z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

2. Urząd może przedłużyć okres rozpatrywania wniosków o 15 dni roboczych, w szczególności jeśli agencja ratingowa:

- a) zamierza zatwierdzać ratingi kredytowe, o których mowa w art. 4 ust. 3;
- b) zamierza stosować outsourcing; lub
- c) zwraca się z wnioskiem o zwolnienie z obowiązku spełnienia wymogów zgodnie z art. 6 ust. 3.

3. W terminie 45 dni roboczych od dnia powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 4 akapit drugi, lub w terminie 60 dni roboczych od tego momentu, jeśli ma zastosowanie ust. 2 niniejszego artykułu, Urząd przyjmuje w pełni uzasadnioną decyzję w sprawie rejestracji albo odmowy rejestracji.

4. Decyzja przyjęta przez Urząd na mocy ust. 3 wchodzi w życie piątego dnia roboczego po jej przyjęciu.

Artykuł 17**Rozpatrzenie wniosku o rejestrację grupy agencji ratingowych przez właściwy Urząd**

1. W terminie 55 dni roboczych od dnia powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 4 akapit drugi, Urząd rozpatruje wniosek o rejestrację grupy agencji ratingowych w oparciu o zgodność agencji ratingowych z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

2. Urząd może przedłużyć okres rozpatrywania wniosków o 15 dni roboczych, zwłaszcza jeśli grupa agencji ratingowych:

- a) zamierza zatwierdzać ratingi kredytowe, o których mowa w art. 4 ust. 3;
- b) stosować outsourcing; lub
- c) zwraca się z wnioskiem o zwolnienie z obowiązku spełnienia wymogów zgodnie z art. 6 ust. 3.

3. W terminie 55 dni roboczych od dnia powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 4 akapit drugi, lub w terminie 70 dni roboczych od tego momentu, jeśli ma zastosowanie ust. 2 niniejszego artykułu, Urząd przyjmuje w pełni uzasadnione indywidualne decyzje w sprawie rejestracji lub jej odmowy dla każdej agencji ratingowej w ramach tej grupy.

4. Decyzja przyjęta przez Urząd na mocy ust. 3 wchodzi w życie piątego dnia roboczego po jej przyjęciu.

Artykuł 18**Powiadomienie dotyczące decyzji w sprawie rejestracji, decyzji w sprawie odmowy rejestracji lub wycofania rejestracji oraz publikacja wykazu zarejestrowanych agencji ratingowych**

1. W terminie pięciu dni roboczych od podjęcia decyzji zgodnie z art. 16, 17 lub 20 Urząd powiadamia o swojej decyzji zainteresowaną agencję ratingową. Jeśli Urząd odmawia rejestracji agencji ratingowej lub odwołuje rejestrację tej agencji ratingowej, podaje zainteresowanej agencji ratingowej pełne uzasadnienie w swojej decyzji.

2. Urząd powiadamia Komisję, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 (**), Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 (***), właściwe organy oraz właściwe sektorowe organy o wszelkich decyzjach przyjętych zgodnie z art. 16, 17 lub 20.

3. Urząd publikuje na swojej stronie internetowej wykaz agencji ratingowych zarejestrowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wykaz ten jest aktualizowany w terminie pięciu dni roboczych po podjęciu decyzji zgodnie z art. 16, 17 lub 20. Komisja publikuje ten zaktualizowany wykaz w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w terminie 30 dni po dokonaniu tej aktualizacji.

Artykuł 19**Opłata rejestracyjna i nadzorcza**

1. Urząd pobiera od agencji ratingowych opłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniem w sprawie opłat, o którym mowa w ust. 2. Opłaty te w pełni pokrywają wydatki Urzędu niezbędne do rejestracji agencji ratingowych i nadzoru nad nimi oraz zwrotu wszelkich kosztów, jakie mogą ponieść właściwe organy, wykonując prace na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku przekazania zadań zgodnie z art. 30.

2. Komisja przyjmuje rozporządzenie w sprawie opłat. Rozporządzenie to określa w szczególności rodzaj opłat i czynności, za które są pobierane, ich wysokość oraz sposób ich uiszczenia oraz sposób, w jaki Urząd zwraca wszelkie koszty, jakie mogą ponieść właściwe organy, wykonując prace na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku przekazania zadań zgodnie z art. 30.

Wysokość opłaty pobieranej od agencji ratingowej obejmuje wszystkie koszty administracyjne i jest proporcjonalna do obrotu danej agencji ratingowej.

Komisja przyjmuje rozporządzenie w sprawie opłat, o których mowa w akapicie pierwszym za pomocą aktu delegowanego zgodnie z art. 38a oraz w oparciu o warunki określone w art. 38b i 38c.

Artykuł 20

Wycofanie rejestracji

1. Bez uszczerbku dla art. 24 Urząd wycofuje rejestrację agencji ratingowej, jeśli agencja ratingowa:

- a) wyraźnie zrzeka się rejestracji lub nie przedstawiła żadnych ratingów kredytowych za poprzednie sześć miesięcy;
- b) uzyskała rejestrację, dopuszczając się poświadczenia nieprawdy lub w inny niezgodny z prawem sposób; lub
- c) przestała spełniać warunki, na podstawie których została zarejestrowana.

2. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego, w którym wykorzystywane są ratingi kredytowe wystawiane przez zainteresowaną agencję ratingową, stwierdzi, że jeden z warunków, o którym mowa w ust. 1, został spełniony, może zwrócić się do Urzędu o sprawdzenie, czy zostały spełnione warunki wycofania rejestracji zainteresowanej agencji ratingowej. W przypadku gdy Urząd postanowi o nieodwoływaniu rejestracji zainteresowanej agencji ratingowej, podaje pełne uzasadnienie swojej decyzji.

3. Decyzja w sprawie wycofania rejestracji staje się bezzwłocznie skuteczna na terytorium całej Unii, z zastrzeżeniem okresu przejściowego, w celu wykorzystania ratingu kredytowego, o którym mowa w art. 24 ust. 4.

ROZDZIAŁ II

NADZÓR ZE STRONY URZĘDU

Artykuł 21

Urząd

1. Nie naruszając przepisów art. 25a, Urząd zapewnia stosowanie niniejszego rozporządzenia.

2. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, Urząd wydaje i aktualizuje wytyczne dotyczące współpracy pomiędzy Urzędem, właściwymi organami oraz właściwymi organami sektorowymi do celów niniejszego rozporządzenia oraz do celów odnośnych przepisów sektorowych, w tym procedur i warunków szczegółowych związanych z przekazywaniem zadań.

3. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 Urząd, we współpracy z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), wydaje wytyczne w sprawie zastosowania systemu zatwierdzania na mocy art. 4 ust. 3 tego rozporządzenia do dnia 7 czerwca 2011 r. oraz aktualizuje je.

4. Do dnia 2 stycznia 2012 r. Urząd przedstawia Komisji do zatwierdzenia projekt regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 w sprawie:

- a) informacji, jakie powinna przedstawić agencja ratingowa we wniosku o rejestrację zgodnie z załącznikiem II;
- b) informacji, których agencja ratingowa musi udzielić we wniosku o certyfikację i na potrzeby dokonania oceny ich znaczenia systemowego dla stabilności finansowej lub integralności rynków finansowych, o których mowa w art. 5;
- c) prezentacji informacji, w tym struktury, formatu, metody i okresu sprawozdawczości ujawnianych przez agencje ratingowe zgodnie z art. 11 ust. 2 oraz załącznikiem I sekcja E część II pkt 1;
- d) oceny zgodności metodyki dotyczącej ratingu kredytowego z wymogami określonymi w art. 8 ust. 3;
- e) treści i formatu okresowych sprawozdań zawierających dane na temat ratingów, których Urząd może zażądać od agencji ratingowych na potrzeby bieżącego nadzoru.

5. Urząd publikuje sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia każdego roku, a po raz pierwszy do dnia 1 stycznia 2012 r. Sprawozdanie to zawiera w szczególności ocenę wdrożenia załącznika I przez agencje ratingowe zarejestrowane na mocy niniejszego rozporządzenia.

6. Każdego roku Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie w sprawie podjętych przez Urząd środków nadzoru i sankcji zastosowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w tym grzywn lub okresowych kar pieniężnych.

7. Urząd współpracuje z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) przy realizacji swych zadań i konsultuje się z tymi organami przed wydaniem i aktualizacją wytycznych oraz przedłożeniem projektu regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 2, 3 i 4.

(*) Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385.

(**) Dz.U. L 331 z 15.12.2010 s. 12.

(***) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 22a

Badanie zgodności poprzez zobowiązanie do weryfikacji historycznej

1. Prowadząc bieżący nadzór agencji ratingowych zarejestrowanych na mocy niniejszego rozporządzenia, Urząd regularnie bada zgodność z art. 8 ust. 3.

2. Bez uszczerbku dla art. 23 Urząd będzie również w ramach analizy, o której mowa w ust. 1:

- a) sprawdzać prowadzenie weryfikacji historycznej przez agencje ratingowe;
- b) dokonywać analizy wyników weryfikacji historycznej; oraz
- c) kontrolować, czy agencje ratingowe posiadają odpowiednie procedury umożliwiające uwzględnienie wyników weryfikacji historycznej w stosowanych przez nie metodach ratingu.”;

11) art. 23–27 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 23

Nieingerowanie w zawartość ratingów kredytowych ani ich metodologie

Podczas wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia Urząd, Komisja ani żadne organy publiczne państwa członkowskiego nie ingerują w zawartość ratingów kredytowych ani w metodologie ich sporządzania.

Artykuł 23a

Wykonywanie uprawnień, o których mowa w art. 23b–23d

Uprawnienia przyznane Urzędowi, urzędnikom Urzędu lub innym osobom upoważnionym przez Urząd na mocy art. 23b–23d nie mogą służyć do wymagania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są poufne lub objęte tajemnicą.

Artykuł 23b

Wezwania do udzielenia informacji

1. Urząd może – za pomocą zwykłego wniosku lub w drodze decyzji – wezwać agencje ratingowe, osoby prowadzące działalność w zakresie ratingu kredytowego, oceniane podmioty i powiązane z nimi strony trzecie, którym agencje ratingowe zleciły niektóre funkcje lub czynności operacyjne na zasadzie outsourcingu, oraz osoby w inny sposób blisko powiązane z agencjami ratingowymi lub wykonywaniem działalności w zakresie ratingu kredytowego, do udostępnienia wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

2. Przekazując wniosek w sprawie informacji na mocy ust. 1, Urząd:

- a) powołuje się na niniejszy artykuł jako podstawę prawną wniosku;
- b) podaje cel wniosku;
- c) określa zakres żądanych informacji;
- d) ustala termin, w którym należy te informacje dostarczyć;
- e) informuje osobę, do której zwraca się o informacje, że nie ma ona obowiązku ich przedstawienia, lecz w odpowiedzi na wniosek przedstawione informacje nie mogą być błędne ani mylące;
- f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 36a w związku z pkt 7 sekcji II załącznika III w przypadku, gdy odpowiedzi na zadane pytania są nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd.

3. Wymagając dostarczenia informacji na mocy ust. 1 za pomocą decyzji, Urząd:

- a) powołuje się na niniejszy artykuł jako podstawę prawną wniosku;
- b) podaje cel wniosku;
- c) określa zakres informacji będących przedmiotem wniosku;
- d) ustala termin dostarczenia informacji;
- e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 36b, w przypadku gdy przedstawione wymagane informacje są niekompletne;
- f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 36a w związku z pkt 7 sekcji II załącznika III w przypadku, gdy odpowiedzi na zadane pytania są nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd; oraz
- g) wskazuje prawo do odwołania się od decyzji do komisji odwoławczej oraz do skierowania decyzji do rozpatrzenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z art. 60 i 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Osoby, o których mowa w ust. 1 lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub spółek niemających osobowości prawnej, osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub statutem, udzielają wymaganych informacji. Profesjonalni pełnomocnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Ci ostatni pozostają w pełni odpowiedzialni za informacje, jeśli przekazane informacje są niekompletne, niewłaściwe lub wprowadzają w błąd.

5. Urząd niezwłocznie przesyła kopię zwykłego wniosku lub swojej decyzji do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym mają miejsce zamieszkania lub siedzibę osoby, o których mowa w ust. 1 i których dotyczy wnioski o udzielenie informacji.

Artykuł 23c

Ogólne dochodzenia

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia Urząd może przeprowadzać wszelkie niezbędne dochodzenia względem osób wymienionych w art. 23b ust. 1. W tym celu urzędnicy i inne osoby upoważnione przez Urząd są uprawnieni do:

- a) badania dokumentów, danych, procedur i wszelkich innych materiałów związanych z wykonywaniem jego zadań niezależnie od nośnika, na którym są one przechowywane;
- b) wykonywania lub uzyskiwania uwierzytelnionych kopii lub wyciągów z takich dokumentów, danych, procedur i innych materiałów;
- c) wzywania dowolnych osób, o których mowa w art. 23b ust. 1, lub ich przedstawicieli lub członków ich personelu i zwracania się do nich o złożenie ustnych lub pisemnych wyjaśnień na temat sytuacji faktycznej lub dokumentów związanych z przedmiotem i celem kontroli oraz do zanotowania odpowiedzi;
- d) przesłuchiwanie wszelkich innych osób fizycznych lub prawnych, które zgodzą się na przesłuchanie, do celów zbierania informacji związanych z przedmiotem dochodzenia;
- e) żądania rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych.

2. Urzędnicy oraz inne osoby upoważnione przez Urząd do celów dochodzeń, o których mowa w ust. 1, wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel dochodzenia. W upoważnieniu wskazane są również okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 36b w przypadku, gdy nieprzekazane zostaną żądane dokumenty, dane, procedury i wszelkie inne materiały lub odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 23b ust. 1, lub zostaną przekazane w sposób niepełny, a także kary przewidziane w art. 36a w związku z pkt 8 sekcji II załącznika III, bądź w przypadku gdy odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 23b ust. 1, są nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd.

3. Osoby, o których mowa w art. 23b ust. 1, poddają się kontrolom wszczynanym na mocy decyzji Urzędu. W decyzji określa się przedmiot i cel dochodzenia, wskazuje na okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 36b, środki prawne dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz prawo do skierowania decyzji do kontroli przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

4. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed dochodzeniem Urząd informuje właściwy organ państwa członkow-

skiego, w którym ma być prowadzone dochodzenie, o dochodzeniu i tożsamości upoważnionych osób. Urzędnicy zainteresowanego właściwego organu udzielają – na wniosek Urzędu – pomocy upoważnionym osobom w wykonywaniu przez nie ich obowiązków. Na wniosek, urzędnicy zainteresowanego właściwego organu zainteresowanego państwa członkowskiego również mogą być obecni podczas dochodzeń.

5. Jeżeli żądanie przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i danych o ruchu przewidziane w ust. 1 lit. e) wymaga uzyskania zezwolenia od organu wymiaru sprawiedliwości stosownie do przepisów krajowych, występuje się o takie zezwolenie. O zgodę taką można wystąpić jako o środek zapobiegawczy.

6. W przypadku gdy zostanie złożony wniosek o zezwolenie, o którym mowa w ust. 3a, krajowy organ sądowy sprawdza, czy decyzja Urzędu jest autentyczna i czy przewidziane środki przymusu nie są arbitralne ani nadmierne, uwzględniając przedmiot dochodzeń. Sprawdzając, czy środki przymusu są proporcjonalne, krajowy organ wymiaru sprawiedliwości może zwrócić się do Urzędu o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności w odniesieniu do przesłanek, na podstawie których Urząd podejrzewa naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także do powagi domniemanego naruszenia oraz sposobu, w jaki osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym zdarzeniu. Jednakże krajowe organy sądowe nie mogą dokonać przeglądu konieczności przeprowadzenia inspekcji lub żądać dostępu do informacji zawartych w aktach Urzędu. Zgodność z prawem decyzji Urzędu może być przedmiotem kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 23d

Kontrole na miejscu

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia Urząd może przeprowadzać wszelkie niezbędne dochodzenia w pomieszczeniach, w których prowadzona jest działalność gospodarcza przez osoby prawne wymienione w art. 23b ust. 1. W przypadku gdy wymaga tego właściwe i skuteczne przeprowadzenie inspekcji, Urząd może przeprowadzić kontrolę na miejscu bez uprzedzenia.

2. Urzędnicy i inne osoby upoważnione przez Urząd do przeprowadzenia kontroli na miejscu mogą wejść do wszelkich lokali i na teren, które stanowią miejsce prowadzenia działalności osób prawnych, których dotyczy decyzja o dochodzeniu przyjęta przez Urząd i posiadają wszelkie uprawnienia określone w art. 23c ust. 1. Mają również prawo do pieczętowania wszelkich pomieszczeń w miejscu prowadzenia działalności kontrolowanego podmiotu i ksiąg lub dokumentów na czas i w zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli.

3. Urzędnicy Urzędu i inne osoby upoważnione przez Urząd do przeprowadzenia kontroli na miejscu wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel dochodzenia, a także okresowe kary pieniężne określone w art. 36b w przypadku, gdy zainteresowane osoby nie poddają się dochodzeniu. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed kontrolą Urząd powiadamia o niej właściwy organ państwa członkowskiego, w którym kontrola ta ma być przeprowadzona.

4. Osoby, o których mowa w art. 23b ust. 1, poddają się kontrolom na miejscu zarządzonym na mocy decyzji Urzędu. W decyzji określa się przedmiot i cel dochodzenia, wyznacza datę jego wszczęcia oraz wskazuje na okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 36b, środki prawne dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz prawo do skierowania decyzji do kontroli przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Urząd podejmuje takie decyzje po skonsultowaniu się z właściwym organem państwa członkowskiego, w którym ma być przeprowadzona kontrola.

5. Urzędnicy właściwego organu państwa członkowskiego, na którego terytorium ma być przeprowadzona kontrola, a także osoby upoważnione bądź wyznaczone przez ten organ, na wniosek Urzędu aktywnie pomagają urzędnikom Urzędu i innym osobom upoważnionym przez Urząd. W tym celu posiadają uprawnienia określone w ust. 2. Podczas kontroli na miejscu mogą być również obecni, na żądanie, urzędnicy właściwego organu zainteresowanego państwa członkowskiego.

6. Urząd może również zażądać od właściwych organów państw członkowskich przeprowadzenia – w jego imieniu – poszczególnych zadań dochodzeniowych i kontroli na miejscu zgodnie z niniejszym artykułem i art. 23c ust. 1. W tym celu właściwe organy posiadają te same uprawnienia co Urząd, określone w niniejszym artykule i w art. 23c ust. 1.

7. W przypadku gdy urzędnicy Urzędu i inne osoby towarzyszące upoważnione przez Urząd stwierdzą, że osoba sprzeciwia się kontroli zarządzanej na mocy niniejszego artykułu, właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego udziela im niezbędnej pomocy, zwracając się w razie potrzeby o pomoc policji lub równorzędnego organu egzekwowania prawa, w celu umożliwienia im przeprowadzenia kontroli na miejscu.

8. Jeżeli kontrola na miejscu przewidziana w ust. 1 lub pomoc przewidziana w ust. 7 wymaga zezwolenia organu sądowego zgodnie z przepisami krajowymi, składa się wniosek o wydanie takiego zezwolenia, w tym z wyprzedzeniem. O zgodę taką można wystąpić jako o środek zapobiegawczy.

9. W przypadku gdy zostanie złożony wniosek o zezwolenie, o którym mowa w ust. 8, krajowy organ sądowy sprawdza, czy decyzja Urzędu jest autentyczna i czy przewidziane środki przymusu nie są arbitralne ani nadmierne, uwzględniając przedmiot kontroli. Sprawdzając, czy środki przymusu są proporcjonalne, krajowy organ wymiaru sprawiedliwości może zwrócić się do

Urzędu o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności w odniesieniu do przesłanek, na podstawie których Urząd podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także do powagi domniemanego naruszenia oraz sposobu, w jaki osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym zdarzeniu. Jednakże krajowe władze sądowicze nie mogą dokonać przeglądu konieczności przeprowadzania inspekcji lub żądać dostępu do informacji zawartych w aktach Urzędu. Zgodność z prawem decyzji Urzędu może być przedmiotem kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 23e

Przepisy proceduralne dotyczące stosowania środków nadzorczych i nakładania grzywien

1. Jeżeli wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, Urząd stwierdzi, że wiele wskazuje na możliwe istnienie faktów mogących stanowić co najmniej jedno naruszenie wymienione w załączniku III, Urząd wyznacza spośród swojego personelu niezależnego urzędnika dochodzeniowego, aby przeprowadził dochodzenie w tej sprawie. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze lub nie brał w przeszłości udziału w bezpośrednim lub pośrednim nadzorowaniu lub procesie rejestracyjnym danej agencji ratingowej i wykonuje swoje funkcje niezależnie od Rady Organów Nadzoru Urzędu.

2. Urzędnik dochodzeniowy bada domniemane naruszenia, z uwzględnieniem wszelkich uwag przedstawionych przez osoby poddane dochodzeniu, i przedkłada Radzie Organów Nadzoru Urzędu pełną dokumentację zawierającą dokonane przez niego ustalenia.

Aby wykonać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy może skorzystać z prawa do złożenia wniosku o udzielenie informacji zgodnie z art. 23b oraz do przeprowadzania dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 23c i 23d. Korzystając z tych praw, urzędnik dochodzeniowy przestrzega przepisów art. 23a.

Przy wykonywaniu swoich zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez Urząd w ramach prowadzonych przezeń działań nadzorczych.

3. Po zakończeniu dochodzenia i przed przedłożeniem Radzie Organów Nadzoru Urzędu dokumentacji zawierającej jego ustalenia urzędnik dochodzeniowy zapewnia osobom, które są przedmiotem dochodzenia, możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat spraw będących przedmiotem dochodzenia. Urzędnik dochodzeniowy opiera swoje ustalenia wyłącznie na faktach, do których osoby poddane dochodzeniu miały możliwość się odnieść.

W trakcie dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa zainteresowanych osób do obrony.

4. Przedkładając Radzie Organów Nadzoru Urzędu dokumentację zawierającą swoje ustalenia, urzędnik dochodzeniowy powiadamia o tym fakcie osoby poddane dochodzeniu. Osoby poddane dochodzeniu mają prawo dostępu do dokumentacji, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do dokumentacji nie obejmuje informacji poufnych dotyczących stron trzecich.

5. Na podstawie dokumentacji zawierającej ustalenia urzędnika dochodzeniowego i – na wniosek zainteresowanych stron – po umożliwieniu osobom poddanym dochodzeniu przedstawienia ich stanowiska zgodnie z art. 25 i 36c, Rada Organów Nadzoru Urzędu stwierdza, czy osoby, które są przedmiotem dochodzenia, popełniły co najmniej jedno naruszenie wymienione w załączniku III, a jeżeli tak – stosuje środek nadzorczy zgodnie z art. 24 i nakłada grzywnę zgodnie z art. 36a.

6. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze udziału w obradach Rady Organów Nadzoru Urzędu ani w żaden inny sposób nie uczestniczy w procesie podejmowania decyzji przez Radę Organów Nadzoru Urzędu.

7. Komisja przyjmuje dalsze przepisy proceduralne dotyczące wykonywania prawa do nakładania grzywnien lub okresowych kar pieniężnych, w tym przepisy dotyczące prawa do obrony, przepisy tymczasowe i przepisy dotyczące poboru grzywnien lub okresowych kar pieniężnych; przyjmuje również szczegółowe przepisy dotyczące okresów przedawnienia odnoszących się do nakładania i egzekwowania kar.

Przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, przyjmowane są w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 38a i na warunkach określonych w art. 38b i 38c.

8. Urząd przekazuje sprawy do postępowania karnego stosownym organom krajowym, gdy – wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia – stwierdzi, że wiele wskazuje na możliwe istnienie faktów mogących stanowić przestępstwo. Ponadto Urząd powstrzymuje się od nakładania grzywnien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku, gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący w związku z tymi samymi czynami lub czynami, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

Artykuł 24

Środki nadzorcze stosowane przez Urząd

1. W przypadku gdy, zgodnie z art. 23e ust. 5, Rada Organów Nadzoru Urzędu ustali, że agencja ratingowa popełniła jedno z naruszeń wymienionych w załączniku III, podejmuje ona jedną lub więcej z poniższych decyzji:

- a) wycofanie rejestracji agencji ratingowej;
- b) nałożenie na tę agencję ratingową tymczasowego zakazu wystawiania ratingów kredytowych, obowiązującego w całej Unii do czasu usunięcia naruszenia;
- c) zawieszenie wykorzystywania do celów regulacyjnych ratingów kredytowych wystawionych przez tę agencję ratingową, obowiązujące w całej Unii do czasu usunięcia naruszenia;
- d) zobowiązanie tej agencji ratingowej do usunięcia danego naruszenia;
- e) wydanie publicznych ostrzeżeń.

2. Podejmując decyzje, o których mowa w ust. 1, Rada Organów Nadzoru Urzędu bierze pod uwagę charakter i wagę naruszenia, uwzględniając następujące kryteria:

- a) czas trwania i częstotliwość naruszenia;
- b) kwestię, czy naruszenie ujawniło istotne lub systemowe słabości procedur stosowanych przez przedsiębiorstwo bądź jego systemów zarządzania lub kontroli wewnętrznej;
- c) kwestię, czy naruszenie doprowadziło do przestępstwa finansowego bądź też ułatwiło przestępstwo finansowe lub w inny sposób jest z nim związane;
- d) kwestię, czy naruszenia dopuszczono się umyślnie lub w wyniku zaniedbania.

3. Przed podjęciem decyzji, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c) Rada Organów Nadzoru Urzędu informuje o nich Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych).

4. Ratingi kredytowe mogą być w dalszym ciągu wykorzystywane do celów regulacyjnych po przyjęciu decyzji, o których mowa w ust. 1 lit. a) i c), w okresie nieprzekraczającym:

- a) dziesięciu dni roboczych od dnia podania do wiadomości publicznej decyzji Urzędu zgodnie z ust. 5, jeżeli istnieją ratingi kredytowe tego samego instrumentu finansowego lub podmiotu wystawione przez inne agencje ratingowe zarejestrowane zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia; lub
- b) trzech miesięcy od dnia podania do wiadomości publicznej decyzji Urzędu zgodnie z ust. 5, jeżeli nie istnieją ratingi kredytowe tego samego instrumentu finansowego lub podmiotu wystawione przez inne agencje ratingowe zarejestrowane zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

W wyjątkowych okolicznościach związanych z ewentualnym zakłóceniem rynku lub stabilności finansowej Rada Organów Nadzoru Urzędu może – z własnej inicjatywy lub na wniosek Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) lub Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) – przedłużyć okres, o którym mowa w lit. b), o trzy miesiące.

5. Bez zbędnej zwłoki Rada Organów Nadzoru Urzędu powiadamia zainteresowaną agencję ratingową o wszelkich decyzjach przyjętych na mocy ust. 1 i przekazuje wszelkie takie decyzje właściwym organom i właściwym organom sektorowym oraz Komisji, Europejskiemu Urzędowi Nadzoru (Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego) oraz Europejskiemu Urzędowi Nadzoru (Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych). Podaje ona do wiadomości publicznej na swojej stronie internetowej każdą decyzję w terminie 10 dni roboczych od daty jej podjęcia.

Podając swoją decyzję do wiadomości publicznej zgodnie z akapitem pierwszym, Rada Organów Nadzoru Urzędu podaje również do publicznej wiadomości prawo zainteresowanej agencji ratingowej do odwołania się od decyzji, a także – w stosownych przypadkach – fakt, że takie odwołanie zostało złożone, precyzując, że odwołanie to nie ma skutku zawieszającego oraz fakt, że Komisja Odwoławcza ma możliwość zawieszenia stosowania zaskarżonej decyzji zgodnie z art. 60 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 25

Wysłuchanie zainteresowanych stron

1. Przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji zgodnie z art. 24 ust. 1 Rada Organów Nadzoru Urzędu zapewnia stronom podlegającym postępowaniu możliwość przedstawienia swojego stanowiska w kwestiach, co do których ESA (ESMA) poczyniła ustalenia. Podstawę decyzji Rady Organów Nadzoru Urzędu mogą stanowić wyłącznie ustalenia, co do których osoby, których dotyczy postępowanie, mogły przedstawić swoje stanowisko.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania, jeżeli konieczne jest podjęcie pilnych działań w celu zapobieżenia istotnym i zbliżającym się szkodom dla systemu finansowego. W takiej sytuacji Rada Organów Nadzoru Urzędu może podjąć decyzję tymczasową i zapewnia zainteresowanym stronom możliwość przedstawienia swojego stanowiska jak najszybciej po podjęciu decyzji.

2. W postępowaniu w pełni przestrzega się prawa do obrony osób, których dotyczy postępowanie. Mają one prawo dostępu do gromadzonej przez Urząd akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych stron w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do dokumentacji nie obejmuje informacji poufnych.

Artykuł 25a

Właściwe organy sektorowe odpowiedzialne za nadzór nad przestrzeganiem oraz egzekwowanie wymogów art. 4 ust. 1 (wykorzystanie ratingów kredytowych)

Właściwe organy sektorowe są odpowiedzialne za nadzór nad przestrzeganiem oraz egzekwowanie wymogów art. 4 ust. 1 zgodnie z odpowiednimi przepisami sektorowymi.

ROZDZIAŁ III

WSPÓLPRACA POMIĘDZY URZĘDEM, WŁAŚCIWYMI ORGANAMI ORAZ WŁAŚCIWYMI ORGANAMI SEKTOROWYMI

Artykuł 26

Zobowiązanie do podejmowania współpracy

Urząd, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), właściwe organy oraz właściwe organy sektorowe współpracują ze sobą, gdy jest to konieczne dla celów niniejszego rozporządzenia oraz odnośnych przepisów sektorowych.

Artykuł 27

Wymiana informacji

1. Urząd, właściwe organy oraz właściwe organy sektorowe bez zbędnej zwłoki wymieniają między sobą informacje wymagane do celów wypełniania ich obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia i odnośnych przepisów sektorowych.

2. Urząd może przekazywać bankom centralnym, Europejskiemu Systemowi Banków Centralnych i Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w ramach ich uprawnień jako władz monetarnych, Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego oraz, w stosownych przypadkach, innym organom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych i rozliczeniowych, informacje poufne przeznaczone do wykonywania ich zadań. Podobnie tym organom lub podmiotom nie zabrania się przekazywania Urzędowi informacji, których może on potrzebować w celu wypełniania swoich obowiązków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.”;

12) uchyla się art. 28 i 29;

13) art. 30, 31 i 32 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 30

Przekazywanie zadań przez Urząd właściwym organom

1. W przypadkach gdy jest to konieczne w celu właściwego wykonania zadania nadzorczego, Urząd może przekazać poszczególne zadania nadzorcze właściwemu organowi państwa członkowskiego zgodnie z wytycznymi wydanymi przez Urząd zgodnie z art. 21 ust. 2. Takie poszczególne zadania nadzorcze mogą w szczególności obejmować uprawnienia do kierowania wezwań do udzielenia informacji zgodnie z art. 23b oraz do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 23d ust. 6.

2. Przed przekazaniem zadań Urząd konsultuje się z odpowiednim właściwym organem. Konsultacje te dotyczą:

a) zakresu przekazywanego zadania;

b) harmonogramu wykonania zadania, które ma być przekazane; oraz

c) przekazania niezbędnych informacji przez Urząd i do Urzędu.

3. Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie opłat, które ma być przyjęte przez Komisję zgodnie z art. 19 ust. 2, Urząd zwraca właściwemu organowi koszty poniesione w związku z realizacją przekazanych zadań.

4. Urząd dokonuje przeglądu przekazania, o którym mowa w ust. 1, w stosownych odstępach czasu. Przekazanie zadań można odwołać w każdej chwili.

Przekazywanie zadań nie ma wpływu na zakres odpowiedzialności Urzędu i nie ogranicza zdolności Urzędu do wykonywania i nadzorowania przekazanej czynności. Obowiązki nadzorcze wynikające z niniejszego rozporządzenia, w tym decyzje o rejestracji, ocena końcowa i dalsze decyzje dotyczące naruszeń, nie mogą być przekazywane.

Artykuł 31

Powiadomienia oraz wnioski o zawieszenie kierowane przez właściwe organy

1. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego stwierdza, że na terytorium tego lub też innego państwa członkowskiego są podejmowane lub zostały podjęte działania sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem, powiadamia o tym fakcie Urząd w jak najbardziej szczegółowy sposób. Jeżeli właściwy organ uważa, że jest to właściwe do celów dochodzenia, właściwy organ może również zasugerować Urzędowi, by oszacował, czy konieczne jest skorzystanie z uprawnień przewidzianych w art. 23b i 23c w odniesieniu do agencji ratingowej biorącej udział w tych działaniach.

Urząd podejmuje odpowiednie działania. Informuje o wynikach działań powiadamiający właściwy organ, a także, jeśli to możliwe, poinformuje o wszelkich istotnych skutkach przejściowych.

2. Bez uszczerbku dla obowiązku powiadomienia określonego w ust. 1, jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego dokonujący powiadomienia uznaje, że zarejestrowana agencja ratingowa, której ratingi kredytowe są wykorzystywane na terytorium tego państwa członkowskiego, narusza obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia i naruszenia te są na tyle poważne i częste, że mają znaczny wpływ na ochronę inwestorów lub stabilność systemu finansowego w danym państwie członkowskim, właściwy organ dokonujący powiadomienia może zwrócić się do Urzędu z wnioskiem o zawieszenie wykorzystywania do celów regulacyjnych ratingów kredytowych danej agencji ratingowej przez instytucje finansowe oraz inne podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1. Właściwy

organ dokonujący powiadomienia przedstawia Urzędowi wyczerpujące uzasadnienie swojego wniosku.

W przypadkach gdy Urząd uznaje wniosek za nieuzasadniony, informuje o tym na piśmie właściwy organ dokonujący powiadomienia, podając tego powody. W przypadkach gdy Urząd uznaje wniosek za uzasadniony, stosuje odpowiednie środki celem rozwiązania danego problemu.

Artykuł 32

Tajemnica zawodowa

1. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej ma zastosowanie do Urzędu, właściwych organów oraz wszystkich osób, które pracują lub pracowały dla Urzędu, dla właściwych organów lub dla każdej innej osoby, której Urząd przekazał zadania, włącznie z zatrudnionymi przez Urząd audytorami i rzeczoznawcami. Informacje objęte tajemnicą zawodową nie mogą być ujawniane innej osobie lub innemu organowi, z wyjątkiem sytuacji, gdy takie ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego.

2. Wszystkie informacje, które na podstawie niniejszego rozporządzenia zostały nabyte przez lub wymienione między Urzędem, właściwymi organami, właściwymi organami sektorowymi oraz innymi organami i podmiotami wymienionymi w art. 27 ust. 2, uznaje się za poufne, chyba że w momencie ich przekazania Urząd lub właściwy organ, lub inny organ bądź podmiot oświadczy, iż informacje te mogą być ujawnione lub ich ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego.”;

14) uchyla się art. 33;

15) art. 34 i 35 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 34

Umowa o wymianie informacji

Urząd może zawierać umowy o wymianie informacji z organami nadzoru państw trzecich wyłącznie wtedy, gdy ujawniane informacje są objęte gwarancjami zachowania tajemnicy zawodowej, które są co najmniej równoważne gwarancjom określonym w art. 32.

Taka wymiana informacji służy Urzędowi oraz tym organom nadzoru do wykonywania ich zadań.

W odniesieniu do przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego Urząd stosuje rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (*).

Artykuł 35

Ujawnianie informacji otrzymanych od państw trzecich

Urząd może ujawnić informacje otrzymane od organów nadzorczych państw trzecich wyłącznie wtedy, gdy Urząd lub właściwe organy uzyskały wyraźną zgodę organu nadzorczego, który przekazał informacje, oraz w stosownych przypadkach, gdy informacje są ujawniane wyłącznie do celów, na które ten organ nadzorczy wyraził zgodę, lub gdy takie ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego.

(*) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.”;

16) nagłówek rozdziału I tytułu IV „Sankcje, procedura komitetowa i sprawozdawczość” zostaje zastąpiony nagłówkiem „Sankcje, grzywny, okresowe kary pieniężne, procedura komitetowa, przekazanie uprawnień oraz sprawozdawczość”;

17) w art. 36 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar stosowanych w przypadku naruszenia art. 4 ust. 1 oraz podejmują wszelkie środki zapewniające ich wykonanie. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ sektorowy podawał do publicznej wiadomości każdą sankcję, jaka została nałożona za naruszenie art. 4 ust. 1, chyba że takie ujawnienie mogłoby poważnie zagrozić rynkom finansowym lub wyrządzić nieproporcjonalną szkodę zainteresowanym stronom.”;

18) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 36a

Grzywny

1. W przypadku gdy – zgodnie z art. 23e ust. 5 – Rada Organów Nadzoru Urzędu odkryje popełnienie przez agencję ratingową – umyślnie lub w wyniku zaniedbania – jednego z naruszeń wymienionych w załączniku III, podejmuje ona decyzję o nałożeniu grzywny zgodnie z postanowieniami ust. 2.

Naruszenie agencji ratingowej zostaje uznane za umyślne, jeżeli Urząd stwierdzi istnienie obiektywnych przesłanek dowodzących, że agencja ratingowa lub jej kierownictwo wyższego szczebla działały celowo w celu popełnienia naruszenia.

2. Podstawowe kwoty grzywien, o których mowa w ust. 1, mieszczą się w następujących granicach:

a) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 1–5, 11–15, 19, 20, 23, 28, 30, 32, 33, 35, 41, 43, 50 i 51 sekcji I załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 500 000 EUR i nie przekracza 750 000 EUR;

b) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 6–8, 16–18, 21, 22, 24, 25, 27, 29, 31, 34, 37, 40, 42, 45, 47, 48, 49, 52 i 54 sekcji I załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 300 000 EUR i nie przekracza 450 000 EUR;

c) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 9, 10, 26, 36, 44 i 53 sekcji I załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 100 000 EUR i nie przekracza 200 000 EUR;

d) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 1, 6, 7 i 8 sekcji II załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 50 000 EUR i nie przekracza 150 000 EUR;

e) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 2, 4 i 5 sekcji II załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 25 000 EUR i nie przekracza 75 000 EUR;

f) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 3 sekcji II załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 10 000 EUR i nie przekracza 50 000 EUR;

g) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 1–3 i 11 sekcji III załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 150 000 EUR i nie przekracza 300 000 EUR;

h) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 4, 6, 8 i 10 sekcji III załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 90 000 EUR i nie przekracza 200 000 EUR;

i) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 5, 7 i 9 sekcji III załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 40 000 EUR i nie przekracza 100 000 EUR.

Aby podjąć decyzję, czy podstawowa kwota grzywien powinna odpowiadać niższej, średniej czy wyższej granicy określonej w akapicie pierwszym, Urząd uwzględni roczny obrót danej agencji ratingowej w poprzedzającym roku obrotowym. Podstawowa kwota plasować się będzie w dolnej granicy dla agencji ratingowych, których roczny obrót jest niższy niż 10 mln EUR, w średnim zakresie dla agencji ratingowych, których roczny obrót wynosi pomiędzy 10 a 50 mln EUR oraz w górnej granicy dla agencji ratingowych, których roczny obrót jest wyższy niż 50 mln EUR.

3. Kwoty podstawowe podane w granicach określonych w ust. 2 w razie potrzeby dostosowuje się z uwzględnieniem okoliczności obciążających lub łagodzących, zgodnie ze współczynnikami zdefiniowanymi w załączniku IV.

Odpowiedni współczynnik obciążenia stosuje się pojedynczo do kwoty podstawowej. Przy zastosowaniu więcej niż jednego współczynnika obciążenia, różnicę między kwotą podstawową a kwotą wynikającą z zastosowania poszczególnego współczynnika obciążenia dodaje się do kwoty podstawowej.

Odpowiedni współczynnik złagodzenia stosuje się pojedynczo do kwoty podstawowej. Przy zastosowaniu więcej niż jednego wskaźnika złagodzenia, różnicę między kwotą podstawową a kwotą wynikającą z zastosowania poszczególnego wskaźnika złagodzenia odejmuje się od kwoty podstawowej.

4. Nie naruszając przepisów ust. 2 i 3, grzywna nie może przekraczać 20 % rocznego obrotu agencji ratingowej w poprzedzającym roku obrotowym i, jeżeli w wyniku naruszenia agencja ratingowa bezpośrednio lub pośrednio uzyskała korzyści finansowe, grzywna musi być co najmniej równa wysokości tych korzyści finansowych.

W przypadku gdy agencja ratingowa w wyniku danego działania lub zaniechania dopuściła się więcej niż jednego naruszenia wymienionego w załączniku III, zastosowanie ma wyłącznie wyższa grzywna obliczona zgodnie z ust. 2 i 3 i odnosząca się do jednego z tych naruszeń.

Artykuł 36b

Okresowe kary pieniężne

1. Rada Organów Nadzoru Urzędu nakłada w drodze decyzji okresową karę pieniężną, aby skłonić:

- a) agencję ratingową do usunięcia naruszenia, zgodnie z decyzją podjętą na mocy art. 24 ust. 1 lit. d);
- b) osoby, o których mowa w art. 23b ust. 1, do dostarczenia kompletnych informacji, których zażądano w drodze decyzji wydanej na mocy art. 23b;
- c) osoby, o których mowa w art. 23b ust. 1, do poddania się dochodzeniu, a w szczególności do przedłożenia kompletnych dokumentów, danych, procedur i wszelkich innych żądanych materiałów, a także do uzupełnienia i skorygowania innych informacji udostępnionych w dochodzeniu wszczętym na podstawie decyzji podjętej na mocy art. 23c;
- d) osoby, o których mowa w art. 23b ust. 1, do poddania się kontroli na miejscu zarządzanej decyzją na mocy art. 23d.

2. Okresowa kara pieniężna musi być skuteczna i proporcjonalna. Okresowa kara pieniężna jest nakładana za każdy dzień, do momentu gdy agencja ratingowa lub zainteresowana osoba podporządkuje się odpowiedniej decyzji, o której mowa w ust. 1.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2 wysokość okresowych kar pieniężnych jest równa 3 % średniego dziennego obrotu w poprzedzającym roku obrotowym lub – w przypadku osób fizycznych – 2 % średniego dziennego dochodu w poprzedzającym roku kalendarzowym. Kary są obliczane od dnia określonego w decyzji nakładającej okresową karę pieniężną.

4. Okresową karę pieniężną można nałożyć na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy po powiadomieniu o decyzji Urzędu.

Artykuł 36c

Wysłuchanie osób, których dotyczy postępowanie

1. Przed podjęciem decyzji nakładającej grzywnę i/lub okresową karę pieniężną na podstawie art. 36a lub art. 36b ust. 1 lit. a)–d), Rada Organów Nadzoru Urzędu zapewnia stronom, które są przedmiotem postępowania, możliwość przedstawienia swojego stanowiska w sprawie ustaleń Urzędu. Podstawę decyzji Rady Organów Nadzoru Urzędu mogą stanowić wyłącznie ustalenia, co do których osoby, których dotyczy postępowanie mogły przedstawić swoje stanowisko.

2. W toku postępowaniu w pełni przestrzega się prawa do obrony osób, których dotyczy postępowanie. Mają one prawo dostępu do gromadzonych przez Urząd akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych stron w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów przygotowanych przez Urząd.

Artykuł 36d

Ujawnienie, charakter, egzekwowanie oraz przydział grzywien i okresowych kar pieniężnych

1. Urząd podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i każdą okresową karę pieniężną, które zostały nałożone zgodnie z art. 36a i 36b, chyba że takie ujawnienie publiczne zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządziło nieproporcjonalną szkodę zainteresowanym stronom.

2. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 36a i 36b mają charakter administracyjny.

3. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 36a i 36b są możliwe do wyegzekwowania.

Postępowanie egzekucyjne regulowane jest przepisami postępowania cywilnego obowiązującymi w państwie, na którego terytorium ma ono miejsce. Klauzula wykonalności jest nadawana, bez jakiegokolwiek kontroli innej niż weryfikacja autentyczności decyzji, przez wyznaczony w tym celu przez rząd państwa członkowskiego organ, o którym zostanie powiadomiony Urząd i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Po dopełnieniu tych formalności na wniosek zainteresowanego, może on przystąpić do egzekucji zgodnie z ustawodawstwem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio do właściwego organu.

Postępowanie egzekucyjne może być zawieszona wyłącznie na mocy orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Jednakże kontrola prawidłowości przeprowadzenia egzekucji podlega właściwości sądów krajowych zainteresowanego państwa członkowskiego.

4. Kwoty uzyskane z grzywien i okresowych kar pieniężnych przydziela się do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

Artykuł 36e

Kontrola prowadzona przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma nieograniczone prawo orzekania w zakresie odwołań od decyzji, na mocy których Urząd nałożył grzywnę lub okresową karę pieniężną. Trybunał Sprawiedliwości może uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną.”;

19) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 37

Zmiany w załącznikach

W celu uwzględnienia zmian sytuacji, w tym sytuacji międzynarodowej, sytuacji na rynkach finansowych, szczególnie w zakresie nowych instrumentów finansowych, Komisja może przyjmować – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 38a i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 38b i 38c – środki służące zmianie załączników, z wyłączeniem załącznika III.”;

20) w art. 38 uchyla się ust. 2;

21) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 38a

Wykonanie przekazania

1. Uprawnienie do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 6 akapit trzeci, art. 19 ust. 2, art. 23e ust. 7, i art. 37, powierza się Komisji na okres czterech lat, począwszy od dnia 1 czerwca 2011 r.

Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanego uprawnienia najpóźniej sześć miesięcy przed zakończeniem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada odwołają je zgodnie z art. 38b.

2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Uprawnienie do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlega warunkom określonym w art. 38b i art. 38c.

Artykuł 38b

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie uprawnień przewidziane w art. 5 ust. 6 akapit trzeci, art. 19 ust. 2, art. 23e ust. 7 i art. 37 może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie uprawnień, stara się poinformować drugą instytucję i Komisję, w odpowiednim czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 38c

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą zgłaszać sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie trzech miesięcy od dnia zawiadomienia.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o trzy miesiące.

2. Jeśli w terminie, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wchodzi w życie z dniem podanym w tym akcie.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu.

3. W przypadku sprzeciwu wobec aktu delegowanego ze strony Parlamentu Europejskiego lub Rady, wyrażonego w terminie, o którym mowa w ust. 1, akt delegowany nie wchodzi w życie. Zgodnie z art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej instytucja wyrażająca sprzeciw wobec aktu delegowanego podaje uzasadnienie swojego sprzeciwu.”;

22) w art. 39 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się ust. 2;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do dnia 1 lipca 2011 r. Komisja, w świetle rozwoju sytuacji w zakresie ram regulacyjnych i nadzorczych dla agencji ratingowych w państwach trzecich, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące skutków tego rozwoju sytuacji i przepisów przejściowych, o których mowa w art. 40, w zakresie stabilności rynków finansowych w Unii.”;

23) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 39a

Sprawozdanie Urzędu

Do dnia 31 grudnia 2011 r. Urząd dokonuje oceny potrzeb odnoszących się do personelu i zasobów, związanych z przejściem przez ten organ uprawnień i obowiązków zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.”;

24) art. 40 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Istniejące agencje ratingowe, mogą w dalszym ciągu wystawiać ratingi kredytowe, które mogą być wykorzystywane do celów regulacyjnych przez instytucje finansowe i inne podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1, chyba że odmówiono rejestracji. W przypadku odmowy rejestracji zastosowanie ma art. 24 ust. 4 i 5.”;

(25) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 40a

Środki przejściowe dotyczące Urzędu

1. Wszystkie kompetencje i obowiązki związane z działalnością w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów w obszarze agencji ratingowych, które zostały powierzone właściwym organom, niezależnie od tego, czy działają one jako właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego czy nie, oraz kolegiom nadzorczym, jeżeli takie kolegia zostały ustanowione, wygasają dnia 1 lipca 2011 r.

Niemniej jednak wnioski o rejestrację otrzymane przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego lub stosowne kolegium przed dniem 7 września 2010 r. nie zostaną przekazane Urzędowi, a decyzję o rejestracji albo odmowie rejestracji podejmą te organy i stosowne kolegium.

2. Bez uszczerbku dla ust. 1 akapit drugi, wszystkie akta i dokumenty robocze związane z działalnością w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów w obszarze agencji ratingowych, w tym wszystkie niezakończony oceny i działania w zakresie egzekwowania przepisów lub ich uwierzytelnione kopie, zostają przejęte przez Urząd w dniu, o którym mowa w ust. 1.

3. Właściwe organy i kolegia, o których mowa w ust. 1, zapewniają przekazanie Urzędowi wszystkich istniejących dokumentów i dokumentów roboczych lub ich uwierzytelnionych kopii niezwłocznie, nie później niż do dnia 1 lipca 2011 r. Te właściwe organy i kolegia służą również Urzędowi wszelką niezbędną pomocą i radą celem ułatwienia skutecznego i sprawnego przekazania obowiązków i podjęcia działalności w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów w obszarze agencji ratingowych.

4. Urząd działa jako następcą prawny właściwych organów i kolegiów, o których mowa w ust. 1, we wszelkich postępowaniach administracyjnych i sądowych wynikających z działalności w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów prowadzonej przez właściwe organy i kolegia w zakresie spraw objętych omawianym rozporządzeniem.

5. Zarejestrowanie agencji ratingowej zgodnie z tytułem III rozdział I przez właściwy organ, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, pozostaje ważne po przekazaniu kompetencji Urzędowi.

6. Do dnia 1 lipca 2014 r. i w ramach bieżącego nadzoru Urząd przeprowadza co najmniej jedną weryfikację w sprawie wszystkich agencji ratingowych objętych zakresem jego uprawnień nadzorczych.”;

26) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia;

27) dodaje się załączniki zawarte w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Wjeście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu 11 maja 2011 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

GYŐRI E.
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w sekcji A pkt 2 ostatni akapit otrzymuje brzmienie:

„Opinie niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej wydawane w sprawach, o których mowa w lit. a)–d), przedstawiane są okresowo zarządowi lub radzie nadzorczej, a na wniosek są udostępniane Urzędowi.”;

2) w sekcji B pkt 8 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„8. Rejestry i ścieżki audytu, o których mowa w pkt 7, są przechowywane w siedzibie zarejestrowanej agencji ratingowej przez co najmniej pięć lat i na wniosek są udostępniane Urzędowi.”;

3) w sekcji E część II pkt 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. raz do roku następujące informacje:

- a) wykaz 20 największych klientów agencji ratingowej według generowanego dzięki nim przychodu;
 - b) wykaz tych klientów agencji ratingowej, których wkład w stopę wzrostu generowania przychodu agencji ratingowej w poprzednim roku obrotowym był wyższy niż stopa wzrostu całkowitego przychodu agencji ratingowej w tym roku więcej niż półtorakrotnie. Każdy taki klient jest umieszczany na tej liście wyłącznie wtedy, gdy w danym roku stanowił ponad 0,25 % całkowitego uzyskanego na całym świecie przychodu agencji ratingowej na poziomie globalnym; oraz
 - c) zestawienie ratingów kredytowych wystawionych w ciągu roku, z którego wynika wielkość udziału niezamówionych ratingów kredytowych.”.
-

ZAŁĄCZNIK II

Do rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 dodaje się załączniki w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK III

Wykaz naruszeń, o których mowa w art. 24 ust. 1 i art. 36a ust. 1**I. Naruszenia związane z konfliktami interesów oraz wymaganiami organizacyjnymi i operacyjnymi**

1. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 4 ust. 3, jeżeli zatwierdza rating kredytowy wystawiony w państwie trzecim, gdy nie są spełnione warunki określone w tym ustępie, chyba że agencja ratingowa nie może wiedzieć, jakie są przyczyny leżące u podstaw tego naruszenia, lub przyczyny te są poza jej kontrolą.
2. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 4 ust. 4 akapit drugi, jeżeli wykorzystuje zatwierdzenie ratingu kredytowego wystawionego w państwie trzecim z zamiarem uniknięcia wymogów niniejszego rozporządzenia.
3. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 1, jeżeli nie ustanawia zarządu lub rady nadzorczej.
4. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit pierwszy, jeżeli nie gwarantuje, że jej interesy gospodarcze nie mają wpływu na niezależność ani dokładność działalności w zakresie ratingu kredytowego.
5. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit drugi, jeżeli wyznacza wyższą kadrę kierowniczą, która nie charakteryzuje się dobrą reputacją, nie posiada wystarczających kwalifikacji lub doświadczenia, lub nie może zapewnić należytego i ostrożnego zarządzania agencją ratingową.
6. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit trzeci, jeżeli nie wyznacza wymaganej liczby niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej.
7. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit czwarty, jeżeli ustanawia system wynagrodzeń niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej, który jest powiązany z wynikami działalności agencji ratingowej lub nie zapewnia niezależności ich oceny; lub ustala długość kadencji niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej na okres przekraczający pięć lat lub na odnawialny okres; lub poprzez odwołanie niezależnego członka zarządu lub rady nadzorczej w przypadkach innych niż niewłaściwe postępowanie lub niewystarczające wyniki.
8. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit piąty, jeżeli wyznacza członków zarządu lub rady nadzorczej, którzy nie posiadają wystarczającej wiedzy specjalistycznej w zakresie usług finansowych; lub jeżeli agencja ratingowa wystawia ratingi kredytowe strukturyzowanych instrumentów finansowych i nie powołała co najmniej jednego niezależnego członka zarządu lub rady nadzorczej oraz jednego innego członka tego organu posiadającego dogłębną wiedzę i doświadczenie zdobyte na wyższym poziomie zarządzania na rynkach strukturyzowanych instrumentów finansowych.
9. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit szósty, jeżeli nie gwarantuje wykonywania zadań związanych z monitorowaniem spraw, o których mowa w akapicie szóstym tego punktu, przez niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej.
10. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit siódmy, jeżeli nie gwarantuje okresowego przedstawiania zarządowi lub radzie nadzorczej przez niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej swoich opinii w sprawach, o których mowa w akapicie szóstym tego punktu, lub udostępniania tych opinii – na wniosek – Urzędowi.
11. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 3, jeżeli nie ustanawia odpowiedniej polityki lub procedur zapewniających wypełnianie przez nią obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.
12. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 4, jeżeli nie posiada prawidłowych procedur administracyjnych lub księgowych, mechanizmów kontroli wewnętrznej, skutecznych procedur oceny ryzyka lub skutecznych rozwiązań w zakresie kontroli lub bezpieczeństwa w systemach przetwarzania informacji; lub nie określiła lub nie utrzymuje procedur decyzyjnych lub struktur organizacyjnych wymaganych w tym punkcie.

13. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 5, jeżeli nie ustanawia lub nie utrzymuje stałej i skutecznej komórki ds. nadzoru zgodności z prawem, która działa niezależnie.
14. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 6 akapit pierwszy, jeżeli nie zapewnia spełnienia określonych w akapicie pierwszym tego punktu warunków umożliwiających komórce ds. nadzoru zgodności z prawem wypełnianie swoich obowiązków w sposób właściwy lub niezależny.
15. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 7, gdy nie tworzy odpowiednich i skutecznych rozwiązań organizacyjnych lub administracyjnych mających na celu zapobieganie konfliktom interesów, o których mowa w załączniku I sekcja B pkt 1, ich wskazywanie i eliminowanie lub zarządzanie nimi i ujawnianie ich lub nie zapewnia prowadzenia rejestrów wszystkich istotnych zagrożeń dla niezależności działalności w zakresie ratingu kredytowego, w tym zagrożeń dla zasad dotyczących analityków ratingowych, o których mowa w załączniku I sekcja C, oraz nie posiada zabezpieczeń stosowanych w celu zmniejszenia tych zagrożeń.
16. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 8, jeżeli nie stosuje odpowiednich systemów, zasobów lub procedur w celu zapewnienia ciągłości i regularności w realizacji jej działalności w zakresie ratingu kredytowego.
17. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 9, jeżeli nie ustanawia komórki ds. przeglądu, która:
 - a) jest odpowiedzialna za okresowe przeglądy jej metod, modeli i kluczowych założeń ratingowych lub wszelkie istotne zmiany lub stosowność tych metod, modeli lub kluczowych założeń ratingowych, jeżeli są one stosowane lub mają być stosowane do oceny nowych instrumentów finansowych;
 - b) jest niezależna od działów odpowiedzialnych za działalność w zakresie ratingu kredytowego; lub
 - c) podlega członkom zarządu lub rady nadzorczej.
18. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 10, jeżeli nie monitoruje lub nie ocenia adekwatności i skuteczności swoich systemów, mechanizmów kontroli wewnętrznej i rozwiązań wprowadzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub nie podejmuje odpowiednich działań mających na celu zaradzenie wszelkim brakom.
19. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 1, jeżeli nie wskazuje i nie eliminuje wszelkich istniejących lub potencjalnych konfliktów interesów lub nie zarządza takimi konfliktami i nie ujawnia w sposób jasny lub wyraźny takich konfliktów, które mogą wpływać na analizy lub oceny analityków ratingowych i pracowników tej agencji, lub wszelkich innych osób fizycznych, z których usług korzysta lub której usługi kontroluje agencja ratingowa, biorących bezpośredni udział w wystawianiu ratingów kredytowych, lub osób zatwierdzających ratingi kredytowe.
20. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I Sekcja B pkt 3 akapit pierwszy, jeżeli wystawia rating kredytowy w okolicznościach określonych w akapicie pierwszym tego punktu lub, w przypadku gdy rating kredytowy już istnieje, nie ujawnia niezwłocznie, że na rating kredytowy wpływ mogły mieć takie okoliczności.
21. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 3 akapit drugi, jeżeli nie ocenia niezwłocznie, czy istnieją powody do ponownej oceny lub do wycofania istniejącego ratingu kredytowego.
22. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I Sekcja B pkt 4 akapit pierwszy, jeżeli świadczy usługi doradcze lub konsultingowe na rzecz ocenianego podmiotu lub powiązanej z nim strony trzeciej w odniesieniu do struktury korporacyjnej lub prawnej, aktywów, zobowiązań lub działalności tego ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej.
23. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 4 akapit trzeci część pierwsza, jeżeli nie zapewnia, że świadczenie usług dodatkowych nie powoduje powstania konfliktu interesów z działalnością w zakresie ratingu kredytowego.
24. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 5, jeżeli nie gwarantuje, że analitycy ratingowi lub osoby zatwierdzające ratingi nie składają propozycji ani zaleceń dotyczących opracowywania strukturyzowanych instrumentów finansowych, w stosunku do których agencja ratingowa ma wystawić rating kredytowy.

25. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 6, jeżeli nie opracowuje kanałów sprawozdawczości lub kanałów komunikacyjnych w taki sposób, aby zapewnić niezależność osób, o których mowa w sekcji B pkt 1, od pozostałej działalności agencji ratingowej wykonywanej na zasadach komercyjnych.
26. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 8 akapit drugi, jeżeli nie przechowuje rejestrów przez co najmniej trzy lata po wycofaniu jej rejestracji.
27. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 1, jeżeli nie gwarantuje, że analitycy ratingowi, pracownicy agencji ratingowej lub wszelkie inne osoby fizyczne, z których usług korzysta lub których usługi kontroluje agencja ratingowa, bezpośrednio uczestniczące w działalności w zakresie ratingu kredytowego, posiadają odpowiednią wiedzę i doświadczenie do wykonywania przydzielonych im obowiązków.
28. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 2, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w art. 7 ust. 1, nie inicjowały negocjacji ani nie uczestniczyły w negocjacjach dotyczących opłat lub płatności z żadnym ocenianym podmiotem, powiązaną z nim stroną trzecią lub inną osobą bezpośrednio lub pośrednio związaną z ocenianym podmiotem przez kontrolę.
29. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 3 lit. a), jeżeli nie zapewni, aby osoba, o której mowa w pkt 1 tej sekcji, podjęła wszelkie uzasadnione środki w celu ochrony posiadanego przez agencję ratingową majątku lub rejestrów przed oszustwem, kradzieżą lub użyciem niezgodnym z przeznaczeniem, z uwzględnieniem charakteru, zakresu i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu jej działalności w zakresie ratingu kredytowego.
30. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 5, jeżeli wyciąga negatywne konsekwencje wobec osoby, o której mowa w pkt 1 tej sekcji, w przypadku gdy osoba ta przekazuje pracownikowi ds. zgodności stosowne informacje, jeżeli uważa, że inna osoba, o której mowa w pkt 1 niniejszej sekcji, jest zaangażowana w działalność, która zdaniem tej osoby jest niezgodna z prawem.
31. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 6, jeżeli nie dokonuje przeglądu odnośnej pracy analityka ratingowego zrealizowanej w ciągu dwóch lat poprzedzających jego odejście, w przypadku gdy dany analityk ratingowy wypowiada stosunek pracy i rozpoczyna pracę w ocenianym podmiocie, w którego ratingu kredytowym uczestniczył, lub w przedsiębiorstwie finansowym, którym analityk ratingowy zajmował się w ramach swoich obowiązków w agencji ratingowej.
32. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3 w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 1, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w tym punkcie, nie kupowały ani nie sprzedawały instrumentów finansowych, o których mowa w tym punkcie, ani też nie realizowały żadnych transakcji, których przedmiotem są te instrumenty.
33. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3 w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 2, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w pkt 1 niniejszej sekcji, nie uczestniczyły w określaniu ratingu kredytowego zgodnie z pkt 2 niniejszej sekcji, ani w inny sposób nie wpływały na jego określenie.
34. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 3 lit. b), c) i d), jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w pkt 1 niniejszej sekcji, nie ujawniały, nie wykorzystywały ani nie przekazywały informacji, o których mowa w tych literach.
35. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 4, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w pkt 1 niniejszej sekcji, nie żądały ani nie przyjmowały pieniędzy, prezentów ani przysług od nikogo, z kim agencja ratingowa prowadzi interesy.
36. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 7, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w pkt 1 niniejszej sekcji, nie zajmowały kluczowych stanowisk kierowniczych w ocenianym podmiocie ani powiązanej z nim stronie trzeciej przed upływem sześciu miesięcy od czasu wystawienia ratingu kredytowego.
37. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 4, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 8 akapit pierwszy lit. a), jeżeli nie zapewnia, aby główni analitycy ratingowi nie uczestniczyli w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi przez okres dłuższy niż cztery lata.
38. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 4, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 8 akapit pierwszy lit. b), jeżeli nie zapewnia, aby analitycy ratingowi nie uczestniczyli w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi przez okres dłuższy niż pięć lat.

39. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 4, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 8 akapit pierwszy lit. c), jeżeli nie zapewnia, aby osoby zatwierdzające ratingi kredytowe nie uczestniczyły w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi przez okres dłuższy niż siedem lat.
40. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 4, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 8 akapit drugi, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w pkt 8 akapit pierwszy lit. a), b) i c), nie uczestniczyły w działalności w zakresie ratingu kredytowego dotyczącej ocenianego podmiotu lub stron trzecich, o których mowa w tych literach, przez okres dwóch lat, licząc od upływu terminów określonych w tych literach.
41. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 5, jeżeli wprowadza systemy wynagrodzenia lub oceny pracy uzależnione od wysokości przychodów uzyskiwanych przez tę agencję ratingową od ocenianych podmiotów lub powiązanych stron trzecich.
42. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 2, jeżeli nie przyjmuje, nie wdraża lub nie egzekwuje odpowiednich środków w celu zapewnienia, że wystawiane przez nią ratingi kredytowe są oparte na wnikliwej analizie wszystkich dostępnych jej informacji, istotnych dla analizy zgodnie ze stosowanymi przez nią metodami ratingu.
43. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 3, jeżeli nie stosuje rygorystycznych, systematycznych i aktualnych metod ratingu, podlegających walidacji na podstawie doświadczeń z przeszłości, w tym w formie ponownej weryfikacji.
44. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 4 akapit pierwszy, jeżeli odmawia wystawienia ratingu kredytowego podmiotu lub instrumentu finansowego z powodu tego, że część tego podmiotu lub instrumentu finansowego została wcześniej oceniona przez inną agencję ratingową.
45. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 4 akapit drugi, jeżeli nie rejestruje wszystkich przypadków, w których w procesie wystawiania ratingu kredytowego inaczej ocenia ona istniejące ratingi kredytowe przygotowane przez inną agencję ratingową i dotyczące aktywów bazowych lub strukturyzowanych instrumentów finansowych lub jeżeli nie podaje uzasadnienia odmiennej oceny.
46. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 5 zdanie pierwsze, jeżeli nie monitoruje swoich ratingów kredytowych lub nie poddaje na bieżąco, a co najmniej raz w roku, przeglądowi swoich ratingów kredytowych i metod.
47. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 5 zdanie drugie, jeżeli nie wprowadza wewnętrznych ustaleń w celu monitorowania wpływu zmian warunków makroekonomicznych lub warunków panujących na rynkach finansowych na ratingi kredytowe.
48. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 6 lit. b), jeżeli w przypadku zmiany metod, modeli lub podstawowych założeń ratingowych nie dokonuje lub dokonuje nieterminowo przeglądu ratingów kredytowych, na które zmiany te mają wpływ zgodnie z tą literą, lub nie poddaje tych ratingów obserwacji w międzyczasie.
49. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 6 lit. c), jeżeli nie dokonuje ponownej oceny ratingu kredytowego wystawionego w oparciu o metody, modele lub podstawowe założenia ratingowe, które ulegają zmianie, jeżeli ogólny połączony efekt tych zmian ma wpływ na ten rating kredytowy.
50. Agencja ratingowa narusza art. 9, jeżeli dokonuje outsourcingu ważnych funkcji operacyjnych w sposób w istotnym stopniu pogarszający jakość kontroli wewnętrznej agencji ratingowej lub zdolność Urzędu do nadzorowania wypełniania przez agencję ratingową zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia.
51. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja D część I pkt 4 akapit drugi, jeżeli wystawia rating kredytowy lub nie wycofuje istniejącego ratingu kredytowego, gdy brak jest wiarygodnych danych lub złożona struktura nowego typu instrumentu finansowego lub jakość dostępnych informacji nie jest zadowalająca lub budzi poważne wątpliwości co do możliwości wystawienia wiarygodnego ratingu kredytowego przez agencję ratingową.
52. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 6, jeżeli wykorzystuje nazwę Urzędu lub nazwę właściwego organu w sposób, który by wskazywał lub sugerował zatwierdzenie lub zaakceptowanie przez Urząd lub właściwy organ, ratingów kredytowych lub jakiegokolwiek działalności w zakresie ratingu kredytowego prowadzonych przez tę agencję ratingową.
53. Agencja ratingowa narusza art. 13, jeżeli pobiera opłaty za informacje udostępnione zgodnie z art. 8–12.

54. Agencja ratingowa będąca osobą prawną z siedzibą w Unii narusza art. 14 ust. 1, jeżeli nie występuje z wnioskiem o rejestrację do celów art. 2 ust. 1.

II. Naruszenia związane z utrudnianiem działalności w zakresie nadzoru

1. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z pkt 7 sekcji B załącznika I, nie prowadząc rejestrów lub ścieżek audytu swojej działalności w zakresie ratingu kredytowego zgodnie z wymogami określonymi w tych przepisach.
2. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 8 akapit pierwszy, jeżeli rejestry i ścieżki audytu, o których mowa w pkt 7 tej sekcji, nie są przechowywane w jej siedzibie przez co najmniej pięć lat lub nie są one udostępniane na żądanie Urzędu.
3. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 9, jeżeli rejestry zawierające wzajemne prawa i obowiązki agencji ratingowej i ocenianego podmiotu lub powiązanych z nim stron trzecich w ramach umowy świadczenia usług w zakresie ratingu kredytowego nie są przechowywane przez czas trwania stosunku umownego z ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi.
4. Agencja ratingowa narusza art. 11 ust. 2, jeżeli nie udostępnia wymaganych informacji lub nie udostępnia ich w formie wymaganej w tym ustępie.
5. Agencja ratingowa narusza art. 11 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja E część I pkt 2, jeżeli nie udostępnia Urzędowi wykazu usług dodatkowych.
6. Agencja ratingowa narusza art. 14 ust. 3 akapit drugi, jeżeli nie zgłasza Urzędowi wszelkich istotnych zmian w warunkach pierwszej rejestracji zgodnie z tym akapitem.
7. Agencja ratingowa narusza art. 23b ust. 1, jeżeli przedstawia błędne lub mylące informacje w odpowiedzi na zwykły wniosek o udzielenie informacji na mocy art. 23b ust. 2 lub w odpowiedzi na decyzję zawierającą wniosek o udzielenie informacji na mocy art. 23b ust. 3.
8. Agencja ratingowa narusza art. 23c ust. 1 lit. c), jeżeli przedstawia błędne lub mylące informacje w odpowiedzi na pytania zadane na mocy tej litery.

III. Naruszenia związane z przepisami dotyczącymi ujawniania informacji

1. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 2, jeżeli nie podaje do publicznej wiadomości nazw ocenianych podmiotów lub powiązanych stron trzecich, od których uzyskuje ponad 5 % swojego rocznego przychodu.
2. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 4 akapit trzeci część druga, jeżeli w sprawozdaniu na temat ratingu ostatecznego nie ujawnia usług dodatkowych, jakie świadczyła na rzecz podmiotu ocenianego lub powiązanej z strony trzeciej.
3. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 1, jeżeli nie ujawnia opinii publicznej metod, modeli lub podstawowych założeń ratingowych wykorzystywanych przez nią w działalności w zakresie ratingu kredytowego w sposób opisany w załączniku I sekcja E część I pkt 5.
4. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 6 lit. a), jeżeli w przypadku zmiany metod, modeli lub podstawowych założeń ratingowych nie ujawnia niezwłocznie lub ujawnia, nie korzystając z tych samych środków komunikacji, które były wykorzystane do rozpowszechnienia dotkniętych zmianami ratingów kredytowych, prawdopodobnego zakresu ratingów kredytowych, na które będą miały wpływ te zmiany.
5. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 1, jeżeli nie ujawnia nieselektywnie lub terminowo decyzji o przerwaniu dokonywania ratingu kredytowego, wraz z pełnym uzasadnieniem decyzji.
6. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja D część I pkt 1, 2, pkt 4 akapit pierwszy lub pkt 5 oraz załącznika I sekcja D część II, jeżeli przy przedstawianiu ratingu nie udostępnia informacji wymaganych na mocy tych przepisów.
7. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 2 w związku z przepisami załącznika I sekcja D część I pkt 3, jeżeli nie informuje ocenianego podmiotu na co najmniej 12 godzin przed publikacją ratingu kredytowego.

8. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 3, jeżeli nie zapewnia wyraźnego odróżnienia kategorii ratingu przypisywanych strukturyzowanym instrumentom finansowym, przy pomocy dodatkowego symbolu odróżniającego je od kategorii ratingu stosowanych w odniesieniu do wszelkich innych podmiotów, instrumentów finansowych lub zobowiązań finansowych.
9. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 4, jeżeli nie ujawnia swojej polityki lub procedur dotyczących niezamówionych ratingów kredytowych.
10. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 5, jeżeli przy wystawianiu niezamówionego ratingu kredytowego nie udostępnia informacji wymaganych na mocy tego ustępu lub nie oznacza niezamówionego ratingu kredytowego jako takiego.
11. Agencja ratingowa narusza art. 11 ust. 1, jeżeli nie ujawnia w całości lub nie aktualizuje natychmiast informacji dotyczących elementów określonych w załączniku I, sekcja E, część I.

ZAŁĄCZNIK IV

Wykaz współczynników związanych z okolicznościami obciążającymi i łagodzącymi do celów stosowania art. 36a ust. 3

Następujące współczynniki mają zastosowanie w sposób łączny do podstawowych kwot, o których mowa art. 36a ust. 2, na podstawie każdej z poniższych okoliczności obciążających lub łagodzących:

I. Współczynniki korygujące związane z okolicznościami obciążającymi

1. Jeżeli naruszenie popełniono wielokrotnie, w odniesieniu do każdego naruszenia stosuje się dodatkowy współczynnik równy 1,1.
2. Jeżeli naruszenie popełniano przez okres dłuższy niż sześć miesięcy, stosuje się współczynnik równy 1,5.
3. Jeżeli naruszenie ujawniło istotne systemowe słabości w zakresie organizacji agencji ratingowej, w szczególności stosowanych przez nią procedur bądź jej systemów zarządzania lub kontroli wewnętrznej, stosuje się współczynnik równy 2,2.
4. Jeżeli naruszenie ma niekorzystny wpływ na jakość ratingów ocenianych przez daną agencję ratingową, stosuje się współczynnik równy 1,5.
5. Jeżeli naruszenia dopuszczano się umyślnie, stosuje się współczynnik równy 2.
6. Jeżeli od momentu stwierdzenia naruszenia nie podjęto żadnych działań naprawczych, stosuje się współczynnik równy 1,7.
7. Jeżeli wyższa kadra kierownicza agencji ratingowej nie współpracuje z Urzędem w prowadzeniu przez ten organ dochodzeń, stosuje się współczynnik równy 1,5.

II. Współczynniki korygujące związane z okolicznościami łagodzącymi

1. Jeżeli naruszenie dotyczy naruszeń wymienionych w załączniku III sekcja II lub III i popełniano je przez okres krótszy niż 10 dni roboczych, stosuje się współczynnik równy 0,9.
 2. Jeżeli wyższa kadra kierownicza agencji ratingowej może wykazać, że podjęła wszystkie konieczne środki, aby zapobiec naruszeniu, stosuje się współczynnik równy 0,7.
 3. Jeżeli agencja ratingowa zwróciła Urzędowi uwagę na naruszenie szybko, skutecznie i w sposób kompletny, stosuje się współczynnik równy 0,4.
 4. Jeżeli agencja ratingowa dobrowolnie zastosowała środki uniemożliwiające popełnienie podobnego naruszenia w przyszłości, stosuje się współczynnik równy 0,6.”.
-